

Nguyễn Trường Sơn

Bóng người dưới trăng

VNTHUQUAN.NET, 2009

Chương một

Một buổi họp bạn

Việt thở một hơi dài khoan khoái. Ánh nắng buổi mai lọt qua khuôn cửa sổ, hắt vào tận chỗ giường Việt nằm. Khoảng trời xanh lơ ở bên ngoài thật trong sáng như chứa đựng cả hương thơm ngan ngát của đồng quê. Anh nhồm ngay dậy, nhìn sang giường bên cạnh. Khôi vẫn còn ngủ. Việt gọi :

- Khôi, dậy đi cậu !

Thấy bạn chỉ ậm ừ không trả lời, Việt nhào sang lắc mạnh :

- Dậy mau, cậu quên rằng chúng mình đang ở ấp Xuân Lộc à ?

Khôi hé một con mắt :

- À, ờ... tớ đâu có ngủ. Tớ đang lơ mơ đấy chứ...

- Còn lơ mơ gì nữa ! Chúng mình đang được nghỉ học, và... trời hôm nay đẹp không tưởng tượng được cậu ạ.

Khôi bật ngay dậy che tay ngáp. Con Vện, con chó của đôi bạn nằm khoanh tròn đằng phía góc buồng cũng vểnh hai tai lên gầm gừ phụ họa.

Việt chỉ con chó bảo Khôi :

- Kìa, con Vện nó mắng cậu đấy. Nó bảo cậu là đồ lười !

Khôi vớ chiếc gỏi bông ném vào đầu Việt :

- Hồn !

Việt bắt lấy chiếc gỏi ném lại, và cuộc hỗn chiến bằng gỏi bông bắt đầu làm cho con Vện khoái quá, nhảy từ người nọ sang người kia, sủa ăng ẳng. Cái trò đó chấm dứt khi dì Hạnh, bà dì của Việt bước vào :

- Coi kìa, các cháu ! Làm gì mà nghịch ngợm như con nít thế !

Dĩ nhiên dì Hạnh không còn liệt Khôi Việt vào hạng trẻ con nữa. Đối với bà thì đôi trẻ là hai cậu học sinh bậc trung học rồi. Mà học sinh trung học thì phải đứng đắn, không nên đùa rỡ bằng cách lấy gỏi bông ra phang nhau. Cho nên bà nghiêm mặt bảo :

- Hai cháu đi rửa mặt, rồi còn ra ăn điểm tâm.

Khôi, Việt vâng lời, chạy ra ngoài giếng.

Không đầy hai phút họ đã trở vào, (ta có thể tưởng tượng được họ rửa mặt kỹ như thế nào !) và ngồi vào bàn. Dượng Tư -- chồng dì Hạnh -- đã đi thăm vườn từ sáng sớm, nên chỉ có hai anh em ngồi ăn. Dì Hạnh vừa dọn các món điểm tâm cho hai trẻ vừa nói :

- Hôm nay đẹp trời lắm. Các cháu có định đi chơi đâu không ?

Khôi Việt đưa mắt nhìn nhau. Việt ngập ngừng nói :

- Thưa dì, chúng cháu... có hẹn với các bạn...

Khôi tiếp :

- Dạ, chúng cháu rủ nhau đi cắm trại ạ.

Dì Hạnh cười dễ dãi :

-Ồ, về đây nghỉ, các cháu muốn đi chơi đâu cũng được miễn là phải về nhà đúng giờ cơm tối để dựng Tư khỏi chờ. Cũng không được tắm sông, và nhớ đừng nằm trên cỏ ướt kéo bị cảm. Bạch Liên với thằng Dũng có đi cùng các cháu không ?

Khôi Việt gật đầu. Dì Hạnh tiếp :

- Nếu vậy dì dọn cho các cháu ít thức ăn mang theo nhỡ có đói bụng thì ăn nhé.

- Dạ, mà ít thôi dì ạ, vì chúng cháu sẽ mua thêm bánh mì ở trên quận. Với lại bọn kia chắc cũng có mang theo.

Nói rồi Khôi Việt đứng lên ra vườn cho gà vịt ăn hộ dì Hạnh, trong khi

dì thu dọn trong bếp. Dì gói sẵn một gói xôi và nửa con gà, vì tuy không có con, dì Hạnh cũng biết bọn trẻ rất háu đói. Giữa không khí thanh thoáng của đồng quê, lại tha hồ thoải mái chạy nhảy, bọn trẻ đang sức lớn này chẳng khác gì mấy chú gà choai, dù có ăn đến căng bụng cũng vẫn chưa no !

Sửa soạn xong, Khôi, Việt vui vẻ chào dì Hạnh để đi. Đứng trên hiên dì Hạnh còn căn dặn :

- Chơi cho tử tế, và đừng để chó phá vườn rau của người ta đấy các cháu nhé.

Đôi bạn đi thẳng lên quận Nhà Bè, vào cửa hàng của bà Hương Mỹ.

Nhà bà Hương ở ngay đầu chợ. Cửa hàng của bà bán đủ mọi thứ : từ bánh kẹo, sách báo, cho đến những thứ cần dùng vặt vãnh. Ngoài là cửa hàng bày ngổn ngang đủ thứ, nhưng bên trong bà Hương bày biện rất ngăn nắp. Trên tường, trên mặt tủ trưng bày hầu hết những kỷ vật của con trai -- Thiếu úy Long, phi công trong không quân -- nào là hình Long mặc quân phục, hình chiếc phi cơ anh lái, với một dãy những chiếc “cúp” bạc và huy chương anh chiếm được trong các trận đấu thể thao.

Bà Hương rất hãnh diện về con trai bà. Bà góa chồng từ khi Long còn nhỏ. Bây giờ có tuổi, tóc bà đã điểm hoa râm và mắt phải đeo kính lão. Cặp kính trắng nằm trễ trên sống mũi làm mặt bà trở nên nghiêm khắc khiến các trẻ ở vùng này gặp bà đều e dè sợ hãi. Thật

ra thì bà rất hiền hậu, dễ tính. Khi đã quen với bà rồi, bà thường gọi vào cho ăn bánh, cho xem những kỷ vật của Long, và kể cho nghe những chiến công hiển hách của anh.

Khôi, Việt được biết bà Hương trong một trường hợp khá đặc biệt. Hôm ấy, hai anh em cũng tổ chức cắm trại với các bạn. Việt được cử lên chợ mua ít kẹo bánh và nước ngọt. Anh nhảy lên xe phóng một mạch lại hàng bà Hương, chọn mua các thứ vào khoảng 20 đồng. Khi đi Việt có đủ 30 đồng trong túi quần. Nhưng khi móc ra để trả chỉ còn có tờ 10 đồng. Tờ giấy hai chục đã biến đâu mất. Anh lục lọi hết cả các túi, trong khi bà Hương chăm chú nhìn Việt qua cặp kính lão. Bà thấy Việt móc ra một chiếc khăn tay, một con dao nhỏ, mấy viên sỏi, hai cái đinh và một cái nạng buộc dây cao su dùng để bắn chim. Lôi ra từng ấy thứ vẫn không thấy tờ giấy bạc đã mất. Việt bối rối đỏ mặt. Để soát lại cho kỹ hơn, Việt lôi hẳn hai túi ra coi, và bà Hương buột kêu :

- Kìa, có cái túi thủng. Hèn chi mà rơi mất tiền ! Thôi hãy ngồi xuống chiếc ghế đó đã.

Việt ngồi xuống, lòng phân vân, thất vọng nghĩ đến buổi cắm trại không thành. Bà Hương trở vào nhà trong đem ra chiếc kim và sợi chỉ. Sau khi khâu lại chiếc túi rách cho Việt bà bảo :

- Thế mới đáng, để cho từ sau khỏi nhét sỏi, nhét đinh vào túi nữa. Bây giờ cậu tính sao ?

Việt đáp :

- Còn có 10 đồng, thì cháu chỉ mua bánh thôi vậy, không lấy kẹo lấy nước nữa.

Bà Hương nhìn nét mặt tiu nghỉu của Việt hỏi ;

- Phải cậu là cháu bà Tư ở ấp Xuân Lộc khhông ?

- Dạ, phải.

Bà Hương mỉm cười :

- À, thế ra chính cậu và một người bạn đã theo dõi tên trùm buôn lậu ở bến Ba Cây đó hả ? (Xem truyện “Con Tàu Bí Mật” cùng một tác giả). Bạo gan thật ! Tôi có nghe truyện đó. May mà được cứu kịp, chứ không thì rừ xương với tụi nó rồi ! Nhưng các cậu quả là can đảm. Thôi tôi bán cho cả kẹo với nước ngọt đó. Cứ lấy đi, tôi cho chịu. Khi nào có tiền thì trả !

Việt thấy bà Hương đáng mến quá. Và ngay sáng hôm sau, để khỏi phụ lòng tốt của bà, Việt xin tiền dì Hạnh đem lên chợ để trả.

Từ đó Việt và Khôi mỗi lần về chơi nhà dì Hạnh, hễ mua bán gì đều đến nhà bà Hương. Bà Hương cũng mến đôi trẻ, khi gặp thường mừng rỡ kéo vào nhà trong tiếp đãi niềm nở.

Khôi rất mê những chiếc “cúp” bạc với những tấm huy chương của Long. Có một chiếc “cúp” Khôi ưa ngắm nhất là chiếc Long đoạt được trong giải đánh quần vợt do Tổng hội Sinh viên tổ chức.

Bà Hương khoe hỏi Long đoạt được giải ấy thì anh mới 18 tuổi nhưng đã là một sinh viên vạm vỡ và chơi quần vợt rất hay. Hôm Long tranh giải, bà dậy thật sớm lên Sài Gòn dự kiến. Khi vào chung kết, gặp đối thủ, Long phải đánh đỡ khá chật vật mà không chắc thắng. Nhưng nhìn lên khán đài, Long chợt ngó thấy mẹ, anh mỉm cười như muốn nói với bà : “ Rồi mẹ xem con sẽ thắng cho mẹ coi “ !

Quả nhiên Long nghiêng rằng, quật những đường banh như sấm, khiến đối thủ không kịp phản công lại và chịu thua, giữa tràng pháo tay với những tiếng hoan hô của khán giả. Lúc bà Hương nghe người bên cạnh kêu “Long thắng rồi” bà có cảm giác thật kỳ lạ... Bà muốn ngồi thụp xuống đất mà khóc. Nhưng bà gượng được. Một lát sau Long đến chỗ mẹ đứng, mặt đỏ gay hơi thở còn hồng hồng, nhưng nét mặt rạng rỡ :

- Má, con đoạt giải rồi !

Bà Hương chỉ gạt đầu bảo :

- Đưa khăn đây má lau mồ hôi cho, và mặc áo vào kéo trúng gió !

Kể đến đó bà Hương mỉm cười thủ thỉ :

- Bác không muốn anh ấy tự cao tự đại, nên chẳng bao giờ khen anh ấy cả. Nhưng lần nào chiếm giải anh ấy cũng đem về đưa cho bác, bảo : “Thêm một cái nữa để má bày cho đẹp” !

Hiện giờ Long đóng tại một căn cứ xa mẹ hàng ngàn cây số. Mỗi lần nhớ tới con, bà Hương lại nhìn những chiếc cúp bạc, và nhắc đến những kỷ niệm khi anh còn nhỏ.

Khôi nhìn những thành tích của Long, bày thành dãy dài trên mặt tủ, nói :

- Giá cháu mà đoạt được những giải như thế này đem về, chắc má cháu phải cất thật kỹ, vì sợ mất !

Bà Hương gật đầu :

- Má cháu cẩn thận như thế cũng phải. Bởi những chiếc cúp bạc này đáng giá lắm chứ ! Nhiều người vẫn khuyên bác cho vô tử khoá lại, kéo có ngày mất trộm, nhưng bác cứ muốn để đó, để ra vào còn thấy, như thấy anh Long nó vậy.

Câu chuyện giữa Khôi, Việt với bà Hương chỉ có thế. Nhưng đôi trẻ từ ngày quen biết bà đã dành cho bà tất cả lòng kính yêu, mến phục.

Lấy thêm ít bánh kẹo ở nhà bà Hương ra, Khôi, Việt thùng thảng đi về phía bờ sông, con Vện tung tăng chạy đuổi phía sau. Cả hai im lặng đi, cảm thấy thanh thoi vui sướng dưới bầu trời thoáng đãng

của miền quê. Vừa đi Việt vừa nhặt những hòn sỏi mỏng mình ném thia lia trên mặt nước, hoặc tung những mẩu gỗ về đằng trước cho con Vện đuổi bắt. Qua một chiếc cầu bắc ngang giòng sông, Khôi Việt bắt đầu tiến vào con đường đất chạy ngoằn ngoèo giữa một vườn dừa. Con đường mòn này xuyên ngang đường liên quận đi bến Ba Cây, mà trước kia hồi nghỉ hè năm ngoái, Khôi, Việt có dịp vượt qua khi theo dõi người tù vượt ngục. Bây giờ lối đi này đã trở nên quen thuộc vì đôi trẻ vẫn dùng để đến túp lều nhỏ của Bạch Liên, nơi vẫn dùng làm chỗ nghỉ ngơi hội họp của đồng bọn, khi có dịp được về nghỉ tại đồng quê.

Khỏi vườn dừa, túp lều nhỏ đã hiện ra dưới vòm cây. Nhìn lên, Khôi, Việt thấy Dũng đứng cạnh mỏm đá phía trước cửa lều, đang dõm mắt nhìn tứ phía. Bạch Liên ngồi trên chiếc áo mưa trải rộng trên cỏ mãi dừa giống với con mèo tam thể.

Tiếng sữa mừng rỡ của con Vện làm con mèo cong mình nhảy tuốt khỏi tay Bạch Liên. Cô cau mày trách Khôi Việt :

- À, đây rồi. Lại vẫn đến trễ như mọi bận !

Khôi bĩu môi :

- Nghĩa là lần đầu tiên cô tới sớm hơn chúng tôi chứ gì ?

Việt và Dũng nhe răng cười ! Lần nào cũng vậy, cứ gặp nhau là Khôi và Bạch Liên phải khích bác nhau. Tuy nhiên ai cũng công nhận rằng

họ chỉ khích bác cho vui chuyện mà thôi vì lúc ấy, Bạch Liên đã liến láu tiếp :

- Tụi này chờ hai anh lâu đến “mục” mắt vậy đó. Hai anh có mang theo món gì ngon không, vì Bạch Liên đói quá xá rồi !

Vừa nói, Bạch Liên vừa lôi những thức ăn trong chiếc giỏ để bên cạnh :

- Liên có mang ra đây một hộp cá, mấy trái cam và một ổ bánh mì. Các anh có những gì ?

Khôi đáp :

- Tụi này có một gói xôi, nửa con gà luộc, và mấy cái bánh dứa.

Dũng tiếp :

- Còn tôi có mấy cái bánh ú và một ít chuối khô.

Bạch Liên vỗ tay :

- Vậy thì tuyệt rồi. Trong lều còn ít kẹo giấu trong ngăn nữa. Thôi, chúng ta vào tiệc đi.

Cả bọn ngồi quây trên cỏ chia nhau các món ăn. Ánh nắng rực rỡ chiếu qua tàng cây, rắc lốm đốm những vệt sáng vàng linh động trên

thảm cỏ. Từ chỗ bọn trẻ ngồi, có thể nom rõ lạch nước uốn khúc qua những thửa vườn xanh ngắt.

Mãi ăn, bọn trẻ đâm ra ít nói. Lúc thức ăn đã vơi, Bạch Liên mới thở một hơi dài khoan khoái :

- Chà, được về nghỉ ở miền quê, khoái thiệt ! Các anh có thấy thế không ?

Cả ba anh con trai nhồm nhoàm gật đầu.

Bạch Liên tiếp :

- Kỳ tam cá nguyệt vừa rồi thiệt kinh khủng. Bài thi nặng quá làm Liên muốn điên đầu.

Việt :

- Nhưng kỳ lễ Sinh nhật chúng mình cũng vui lắm đấy chứ.

Bạch Liên :

- Ô, những ngày vui xa quá rồi. Từ đó đến nay toàn vui đầu vào sách vở chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Khôi thêm :

- Cô muốn có chuyện gì xảy ra ? Muốn được mấy “quả trứng” trong kỳ thi rồi khóc sưng mắt, hay bị bội thực vì tham ăn phải mời bác sĩ ?!

- Xì ! Liên muốn nói những... chuyện lạ kia chứ. Chẳng hạn như...

- Như... khóc thét lên vì sợ ma !

Bạch Liên gắt :

- Thế cũng được đi cho đỡ buồn. Nhưng này, Liên không thêm nói với anh Khôi đâu đấy nhé !

Dũng cười :

- Nếu muốn có chuyện lạ thì ở đây không thiếu. Như mới tuần trước đây cả vùng này hoảng sợ vì một con trâu điên. Nó sống khỏi chuồng, chạy đuổi khắp mọi người và húc chết một con chó.

Việt nhìn nhanh về phía con Vện đang ngồi châu hẩu chờ ăn, hỏi :

- Thật hả ! Rồi làm sao ?

- Rồi phải hạ nó bằng hai phát súng vào đầu mới yên !...

Dũng là bạn mới của Khôi, Việt và cũng là anh em đôi con dì của Bạch Liên. Dũng theo học ở trường quận, vì lẽ gia đình Dũng sống ở

vườn, không được sung túc lắm. Kể chuyện con trâu điên, Dũng cười tiếp :

- Còn chuyện thằng Chín Đầu Bò nữa. Thằng ấy đứng đầu bọn lưu manh ở đây, chuyên gây sự đánh lộn. Chắc thế nào rồi bọn mình cũng chạm trán với nó.

Khôi hỏi :

- Phải thằng mập, tóc húi ngắn, hai mắt lồi đó không ?

Dũng gật :

- Phải. Anh gặp nó rồi hả ?

- Mới gặp sáng hôm qua, lúc bọn tớ lên hàng bà Hương.

- Nó có gây với các anh kkhông ?

- Không. Nhưng nó đang bắt nạt một thằng nhỏ khác, lục túi bồ kia định đoạt cái ví. Thấy thế, bọn này liền can thiệp buộc nó phải trả lại.

Bạch Liên nhồm ngay lên :

- Thế nó có chịu trả không ?

- Chịu “mạnh” đi chứ. Cu cậu gườm gườm nhìn bọn này, trả lại cái ví

cho anh kia, rồi từ từ rút êm !

Bạch Liên lại bấu môi :

- Tại các anh những hai người !...

Việt cãi :

- Nó to con hơn tụi này nhiều. Trước khi bỏ đi nó còn dọa sẽ có dịp gặp nhau lại.

Dũng gật đầu :

- Chắc rồi ! Thế nào nó cũng trả thù. Bọn nó khôn nặn lắm. Mới hôm nọ đây, chúng kéo nhau lên chợ, ăn một chầu “thịt bò viên” đã đòi rồi bỏ chạy !

- Nó còn đi học không ?

Dũng cười :

- Thằng Chín Đầu Bò mà học hành gì ! Trước nó tập làm lơ xe đồ trên quận, sau về nhà báo hại cha mẹ một dạo. Bây giờ thì nó làm công cho cái trại mới ở đằng kia.

Theo hướng chỉ của Dũng, Khôi Việt thấy ở phía bên kia lạch nước có một ngôi nhà khá lớn hình như mới được sửa sang lại, ẩn giữa

khhu vườn rộng. Khôi hỏi :

- Toà nhà kia của ai ?

- Của một gia đình ở Saigon mới về, gồm có một ông bố, một bà cô với một cậu con trai bằng tuổi chúng mình.

Khôi tỏ vẻ chế riếu :

- Anh con trai chắc cùng một bọn với thằng Chín Đầu Bò ?

Dũng lắc đầu :

- Không, hấn đang hoàng tư cách lắm. Với lại từ ngày về đây chưa thấy hấn ra khỏi nhà bao giờ. Hình như cha hấn là một nhạc sĩ nổi danh về đàn dương cầm. Bây giờ bị bệnh nên không còn đàn nữa. Bởi vậy ông cố luyện cho người con mong sau này lớn lên cũng nổi danh như ông. Dũng nghe chị giúp việc ở đó thuật lại là hấn phải học tập suốt ngày, và chỉ được phép quanh quẩn ở trong nhà nên chưa ai biết mặt mũi ra sao.

Bạch Liên nhìn những gói đã hết nhãn thức ăn, nói :

- Thôi, chúng mình ăn uống đủ rồi, giờ nên làm một châu kẹo tráng miệng nữa. Rồi sẽ nói chuyện tiếp. Anh Việt vào trong lều lấy hộp kẹo ra đi.

Việt đứng lên, bước vào trong lều, mò mẫm tìm mở một hộp kín lấy chiếc hộp thiếc vẫn dùng để đựng kẹo đem ra cho Bạch Liên.

Dững hỏi :

- Liệu có còn đủ kẹo chia cho mỗi người mấy cái không ?

Khôi nói :

- Chắc dư, vì lần trước Khôi nhớ hầy còn kha khá.

Việt cười :

- Nếu vậy, Việt phải xơi ít là ba cái. Còn thừa cũng nên cho con Vện được hưởng.

Bạch Liên lẳng lặng mở hộp. Nhưng khi nắp hộp mở ra, cô kinh ngạc kêu :

- Ủa, kẹo để trong này biến đâu cả rồi !liệt thờ một hơi dài khoan khoái. Ánh nắng buổi mai lọt qua khuôn cửa sổ, hắt vào tận chỗ giường Việt nằm. Khoảng trời xanh lơ ở bên ngoài thật trong sáng như chứa đựng cả hương thơm ngan ngát của đồng quê. Anh nhòm ngay dậy, nhìn sang giường bên cạnh. Khôi vẫn còn ngủ. Việt gọi :

- Khôi, dậy đi cậu !

Thấy bạn chỉ ậm ừ không trả lời, Việt nhào sang lắc mạnh :

- Dậy mau, cậu quên rằng chúng mình đang ở ấp Xuân Lộc à ?

Khôi hé một con mắt :

- À, ờ... tớ đâu có ngủ. Tớ đang lơ mơ đấy chứ...

- Còn lơ mơ gì nữa ! Chúng mình đang được nghỉ học, và... trời hôm nay đẹp không tưởng tượng được cậu ạ.

Khôi bật ngay dậy che tay ngáp. Con Vện, con chó của đôi bạn nằm khoanh tròn đằng phía góc buồng cũng vểnh hai tai lên gầm gừ phụ họa.

Việt chỉ con chó bảo Khôi :

- Kìa, con Vện nó mắng cậu đấy. Nó bảo cậu là đồ lười !

Khôi vớ chiếc gói bông ném vào đầu Việt :

- Hồn !

Việt bắt lấy chiếc gói ném lại, và cuộc hỗn chiến bằng gói bông bắt đầu làm cho con Vện khoái quá, nhảy từ người nọ sang người kia, sủa ăng ẳng. Cái trò đó chấm dứt khi dì Hạnh, bà dì của Việt bước vào :

- Cui kia, các cháu ! Làm gì mà nghịch ngợm như con nít thế !

Dĩ nhiên dì Hạnh không còn liệt Khôi Việt vào hạng trẻ con nữa. Đối với bà thì đôi trẻ là hai cậu học sinh bậc trung học rồi. Mà học sinh trung học thì phải đứng đắn, không nên đùa rỡ bằng cách lấy gỏi bông ra phang nhau. Cho nên bà nghiêm mặt bảo :

- Hai cháu đi rửa mặt, rồi còn ra ăn điểm tâm.

Khôi, Việt vâng lời, chạy ra ngoài giếng.

Không đầy hai phút họ đã trở vào, (ta có thể tưởng tượng được họ rửa mặt kỹ như thế nào !) và ngồi vào bàn. Dượng Tư -- chồng dì Hạnh -- đã đi thăm vườn từ sáng sớm, nên chỉ có hai anh em ngồi ăn. Dì Hạnh vừa dọn các món điểm tâm cho hai trẻ vừa nói :

- Hôm nay đẹp trời lắm. Các cháu có định đi chơi đâu không ?

Khôi Việt đưa mắt nhìn nhau. Việt ngập ngừng nói :

- Thưa dì, chúng cháu... có hẹn với các bạn...

Khôi tiếp :

- Dạ, chúng cháu rủ nhau đi cắm trại ạ.

Dì Hạnh cười dễ dãi :

- Ồ, về đây nghỉ, các cháu muốn đi chơi đâu cũng được miễn là phải về nhà đúng giờ cơm tối để dưỡng Tư khỏi chờ. Cũng không được tắm sông, và nhớ đừng nằm trên cỏ ướt kéo bị cảm. Bạch Liên với thằng Dũng có đi cùng các cháu không ?

Khôi Việt gật đầu. Dì Hạnh tiếp :

- Nếu vậy dì dọn cho các cháu ít thức ăn mang theo nhớ có đói bụng thì ăn nhé.

- Dạ, mà ít thôi dì ạ, vì chúng cháu sẽ mua thêm bánh mì ở trên quận. Với lại bọn kia chắc cũng có mang theo.

Nói rồi Khôi Việt đứng lên ra vườn cho gà vịt ăn hộ dì Hạnh, trong khi dì thu dọn trong bếp. Dì gói sẵn một gói xôi và nửa con gà, vì tuy không có con, dì Hạnh cũng biết bọn trẻ rất háu đói. Giữa không khí thanh thoát của đồng quê, lại tha hồ thoải mái chạy nhảy, bọn trẻ đang sức lớn này chẳng khác gì mấy chú gà choai, dù có ăn đến căng bụng cũng vẫn chưa no !

Sửa soạn xong, Khôi, Việt vui vẻ chào dì Hạnh để đi. Đứng trên hiên dì Hạnh còn căn dặn :

- Chơi cho tử tế, và đừng để chó phá vườn rau của người ta đấy các cháu nhé.

Đôi bạn đi thẳng lên quận Nhà Bè, vào cửa hàng của bà Hương Mỹ.

Nhà bà Hương ở ngay đầu chợ. Cửa hàng của bà bán đủ mọi thứ : từ bánh kẹo, sách báo, cho đến những thứ cần dùng vặt. Ngoài là cửa hàng bày ngổn ngang đủ thứ, nhưng bên trong bà Hương bày biện rất ngăn nắp. Trên tường, trên mặt tủ trưng bày hầu hết những kỷ vật của con trai -- Thiếu úy Long, phi công trong không quân -- nào là hình Long mặc quân phục, hình chiếc phi cơ anh lái, với một dãy những chiếc “cúp” bạc và huy chương anh chiếm được trong các trận đấu thể thao.

Bà Hương rất hãnh diện về con trai bà. Bà goá chồng từ khi Long còn nhỏ. Bây giờ có tuổi, tóc bà đã điểm hoa râm và mắt phải đeo kính lão. Cặp kính trắng nằm trễ trên sống mũi làm mặt bà trở nên nghiêm khắc khiến các trẻ ở vùng này gặp bà đều e dè sợ hãi. Thật ra thì bà rất hiền hậu, dễ tính. Khi đã quen với bà rồi, bà thường gọi vào cho ăn bánh, cho xem những kỷ vật của Long, và kể cho nghe những chiến công hiển hách của anh.

Khôi, Việt được biết bà Hương trong một trường hợp khá đặc biệt. Hôm ấy, hai anh em cũng tổ chức cắm trại với các bạn. Việt được cử lên chợ mua ít kẹo bánh và nước ngọt. Anh nhảy lên xe phóng một mạch lại hàng bà Hương, chọn mua các thứ vào khoảng 20 đồng. Khi đi Việt có đủ 30 đồng trong túi quần. Nhưng khi móc ra để trả chỉ còn có tờ 10 đồng. Tờ giấy hai chục đã biến đâu mất. Anh lục lọi hết cả các túi, trong khi bà Hương chăm chú nhìn Việt qua cặp kính lão.

Bà thấy Việt móc ra một chiếc khăn tay, một con dao nhỏ, mấy viên sỏi, hai cái đinh và một cái nạng buộc dây cao su dùng để bắn chim. Lôi ra từng ấy thứ vẫn không thấy tờ giấy bạc đã mất. Việt bối rối đỏ mặt. Để soát lại cho kỹ hơn, Việt lôi hẳn hai túi ra coi, và bà Hương buột kêu :

- Kìa, có cái túi thủng. Hèn chi mà rơi mất tiền ! Thôi hãy ngồi xuống chiếc ghế đó đã.

Việt ngồi xuống, lòng phân vân, thất vọng nghĩ đến buổi cắm trại không thành. Bà Hương trở vào nhà trong đem ra chiếc kim và sợi chỉ. Sau khi khâu lại chiếc túi rách cho Việt bà bảo :

- Thế mới đáng, để cho từ sau khỏi nhét sỏi, nhét đinh vào túi nữa. Bây giờ cậu tính sao ?

Việt đáp :

- Còn có 10 đồng, thì cháu chỉ mua bánh thôi vậy, không lấy kẹo lấy nước nữa.

Bà Hương nhìn nét mặt tiu nghỉu của Việt hỏi ;

- Phải cậu là cháu bà Tư ở ấp Xuân Lộc không ?

- Dạ, phải.

Bà Hương mỉm cười :

- À, thế ra chính cậu và một người bạn đã theo dõi tên trùm buôn lậu ở bến Ba Cây đó hả ? (Xem truyện “Con Tàu Bí Mật” cùng một tác giả). Bạo gan thật ! Tôi có nghe truyện đó. May mà được cứu kịp, chứ không thì rừ xương với tụi nó rồi ! Nhưng các cậu quả là can đảm. Thôi tôi bán cho cả kẹo với nước ngọt đó. Cứ lấy đi, tôi cho chịu. Khi nào có tiền thì trả !

Việt thấy bà Hương đáng mến quá. Và ngay sáng hôm sau, để khỏi phụ lòng tốt của bà, Việt xin tiền dì Hạnh đem lên chợ để trả.

Từ đó Việt và Khôi mỗi lần về chơi nhà dì Hạnh, hễ mua bán gì đều đến nhà bà Hương. Bà Hương cũng mến đôi trẻ, khi gặp thường mừng rỡ kéo vào nhà trong tiếp đãi niềm nở.

Khôi rất mê những chiếc “cúp” bạc với những tấm huy chương của Long. Có một chiếc “cúp” Khôi ưa ngắm nhất là chiếc Long đoạt được trong giải đánh quần vợt do Tổng hội Sinh viên tổ chức.

Bà Hương khoe hỏi Long đoạt được giải ấy thì anh mới 18 tuổi nhưng đã là một sinh viên vạm vỡ và chơi quần vợt rất hay. Hôm Long tranh giải, bà dậy thật sớm lên Sài Gòn dự kiến. Khi vào chung kết, gặp đối thủ, Long phải đánh đỡ khá chật vật mà không chắc thắng. Nhưng nhìn lên khán đài, Long chợt ngó thấy mẹ, anh mỉm cười như muốn nói với bà : “ Rồi mẹ xem con sẽ thắng cho mẹ coi “ !

Quả nhiên Long nghiêng rằng, quật những đường banh như sấm, khiến đối thủ không kịp phản công lại và chịu thua, giữa tràng pháo tay với những tiếng hoan hô của khán giả. Lúc bà Hương nghe người bên cạnh kêu “Long thắng rồi” bà có cảm giác thật kỳ lạ... Bà muốn ngồi thụp xuống đất mà khóc. Nhưng bà gượng được. Một lát sau Long đến chỗ mẹ đứng, mặt đỏ gay hơi thở còn hồng hồng, nhưng nét mặt rạng rỡ :

- Má, con đoạt giải rồi !

Bà Hương chỉ gật đầu bảo :

- Đưa khăn đây má lau mồ hôi cho, và mặc áo vào kéo trúng gió !

Kể đến đó bà Hương mỉm cười thủ thỉ :

- Bác không muốn anh ấy tự cao tự đại, nên chẳng bao giờ khen anh ấy cả. Nhưng lần nào chiếm giải anh ấy cũng đem về đưa cho bác, bảo : “Thêm một cái nữa để má bày cho đẹp” !

Hiện giờ Long đóng tại một căn cứ xa mẹ hàng ngàn cây số. Mỗi lần nhớ tới con, bà Hương lại nhìn những chiếc cúp bạc, và nhắc đến những kỷ niệm khi anh còn nhỏ.

Khôi nhìn những thành tích của Long, bày thành dãy dài trên mặt tủ, nói :

- Giá cháu mà đoạt được những giải như thế này đem về, chắc má cháu phải cất thật kỹ, vì sợ mất !

Bà Hương gật đầu :

- Má cháu cẩn thận như thế cũng phải. Bởi những chiếc cúp bạc này đáng giá lắm chứ ! Nhiều người vẫn khuyên bác cho vô tử khoá lại, kéo có ngày mất trộm, nhưng bác cứ muốn để đó, để ra vào còn thấy, như thấy anh Long nó vậy.

Câu chuyện giữa Khôi, Việt với bà Hương chỉ có thế. Nhưng đôi trẻ từ ngày quen biết bà đã dành cho bà tất cả lòng kính yêu, mến phục.

Lấy thêm ít bánh kẹo ở nhà bà Hương ra, Khôi, Việt thùng thảng đi về phía bờ sông, con Vện tung tăng chạy đuổi phía sau. Cả hai im lặng đi, cảm thấy thanh thoi vui sướng dưới bầu trời thoáng đãng của miền quê. Vừa đi Việt vừa nhặt những hòn sỏi mỏng mình ném thia lia trên mặt nước, hoặc tung những mẩu gỗ về đằng trước cho con Vện đuổi bắt. Qua một chiếc cầu bắc ngang giòng sông, Khôi Việt bắt đầu tiến vào con đường đất chạy ngoằn ngoèo giữa một vườn dừa. Con đường mòn này xuyên ngang đường liên quận đi bến Ba Cây, mà trước kia hồi nghỉ hè năm ngoái, Khôi, Việt có dịp vượt qua khi theo dõi người tù vượt ngục. Bây giờ lối đi này đã trở nên quen thuộc vì đôi trẻ vẫn dùng để đến túp lều nhỏ của Bạch Liên, nơi vẫn dùng làm chỗ nghỉ ngơi hội họp của đồng bọn, khi có dịp được về nghỉ tại đồng quê.

Khỏi vườn dừa, túp lều nhỏ đã hiện ra dưới vòm cây. Nhìn lên, Khôi, Việt thấy Dũng đứng cạnh mỏm đá phía trước cửa lều, đang dõi mắt nhìn tứ phía. Bạch Liên ngồi trên chiếc áo mưa trải rộng trên cỏ mải đùa giỡn với con mèo tam thể.

Tiếng sủa mừng rỡ của con Vện làm con mèo cong mình nhảy tuốt khỏi tay Bạch Liên. Cô cau mày trách Khôi Việt :

- À, đây rồi. Lại vẫn đến trễ như mọi bận !

Khôi bĩu môi :

- Nghĩa là lần đầu tiên cô tới sớm hơn chúng tôi chứ gì ?

Việt và Dũng nhe răng cười ! Lần nào cũng vậy, cứ gặp nhau là Khôi và Bạch Liên phải khích bác nhau. Tuy nhiên ai cũng công nhận rằng họ chỉ khích bác cho vui chuyện mà thôi vì lúc ấy, Bạch Liên đã liến láu tiếp :

- Tụi này chờ hai anh lâu đến “mục” mắt vậy đó. Hai anh có mang theo món gì ngon không, vì Bạch Liên đói quá xá rồi !

Vừa nói, Bạch Liên vừa lôi những thức ăn trong chiếc giỏ để bên cạnh :

- Liên có mang ra đây một hộp cá, mấy trái cam và một ổ bánh mì. Các anh có những gì ?

Khôi đáp :

- Tụi này có một gói xôi, nửa con gà luộc, và mấy cái bánh dứa.

Dũng tiếp :

- Còn tôi có mấy cái bánh ú và một ít chuối khô.

Bạch Liên vỗ tay :

- Vậy thì tuyệt rồi. Trong lều còn ít kẹo giấu trong ngăn nữa. Thôi, chúng ta vào tiệc đi.

Cả bọn ngồi quây trên cỏ chia nhau các món ăn. Ánh nắng rực rỡ chiếu qua tàng cây, rắc lốm đốm những vệt sáng vàng linh động trên thảm cỏ. Từ chỗ bọn trẻ ngồi, có thể nom rõ lạch nước uốn khúc qua những thửa vườn xanh ngắt.

Mãi ăn, bọn trẻ dần ra ít nói. Lúc thức ăn đã vơi, Bạch Liên mới thở một hơi dài khoan khoái :

- Chà, được về nghỉ ở miền quê, khoái thiệt ! Các anh có thấy thế không ?

Cả ba anh con trai nhồm nhoàm gật đầu.

Bạch Liên tiếp :

- Kỳ tam cá nguyệt vừa rồi thiệt kinh khủng. Bài thi nặng quá làm Liên muốn điên đầu.

Việt :

- Nhưng kỳ lễ Sinh nhật chúng mình cũng vui lắm đấy chứ.

Bạch Liên :

- Ồ, những ngày vui xa quá rồi. Từ đó đến nay toàn vui đầu vào sách vở chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Khôi thêm :

- Cô muốn có chuyện gì xảy ra ? Muốn được mấy “quả trứng” trong kỳ thi rồi khóc sụt sướt, hay bị bội thực vì tham ăn phải mời bác sĩ ?!

- Xì ! Liên muốn nói những... chuyện lạ kia chứ. Chẳng hạn như...

- Như... khóc thét lên vì sợ ma !

Bạch Liên gắt :

- Thế cũng được đi cho đỡ buồn. Nhưng này, Liên không thêm nói

với anh Khôi đâu đấy nhé !

Dững cười :

- Nếu muốn có chuyện lạ thì ở đây không thiếu. Như mới tuần trước đây cả vùng này hoảng sợ vì một con trâu điên. Nó sống khỏi chuồng, chạy đuổi khắp mọi người và húc chết một con chó.

Việt nhìn nhanh về phía con Vện đang ngồi chầu hẫu chờ ăn, hỏi :

- Thật hả ! Rồi làm sao ?

- Rồi phải hạ nó bằng hai phát súng vào đầu mới yên !...

Dững là bạn mới của Khôi, Việt và cũng là anh em đôi con dì của Bạch Liên. Dững theo học ở trường quận, vì lẽ gia đình Dững sống ở vườn, không được sung túc lắm. Kể chuyện con trâu điên, Dững cười tiếp :

- Còn chuyện thằng Chín Đầu Bò nữa. Thằng ấy đứng đầu bọn lưu manh ở đây, chuyên gây sự đánh lộn. Chắc thế nào rồi bọn mình cũng chạm trán với nó.

Khôi hỏi :

- Phải thằng mập, tóc húi ngắn, hai mắt lồi đó không ?

Dũng gật :

- Phải. Anh gặp nó rồi hả ?

- Mới gặp sáng hôm qua, lúc bọn tớ lên hàng bà Hương.

- Nó có gây với các anh kkhông ?

- Không. Nhưng nó đang bắt nạt một thằng nhỏ khác, lục túi bỏ kia định đoạt cái ví. Thấy thế, bọn này liền can thiệp buộc nó phải trả lại.

Bạch Liên nhòm ngay lên :

- Thế nó có chịu trả không ?

- Chịu “mạnh” đi chứ. Cu cậu gườm gườm nhìn bọn này, trả lại cái ví cho anh kia, rồi từ từ rút êm !

Bạch Liên lại bấu môi :

- Tại các anh những hai người !...

Việt cãi :

- Nó to con hơn tụi này nhiều. Trước khi bỏ đi nó còn dọa sẽ có dịp gặp nhau lại.

Dững gật đầu :

- Chắc rồi ! Thế nào nó cũng trả thù. Bọn nó khốn nạn lắm. Mới hôm nọ đây, chúng kéo nhau lên chợ, ăn một chầu “thịt bò viên” đã đòi rồi bỏ chạy !

- Nó còn đi học không ?

Dững cười :

- Thằng Chín Đầu Bò mà học hành gì ! Trước nó tập làm lơ xe đồ trên quận, sau về nhà báo hại cha mẹ một dạo. Bây giờ thì nó làm công cho cái trại mới ở đằng kia.

Theo hướng chỉ của Dững, Khôi Việt thấy ở phía bên kia lạch nước có một ngôi nhà khá lớn hình như mới được sửa sang lại, ẩn giữa kkhu vườn rộng. Khôi hỏi :

- Toà nhà kia của ai ?

- Của một gia đình ở Saigon mới về, gồm có một ông bố, một bà cô với một cậu con trai bằng tuổi chúng mình.

Khôi tỏ vẻ chế riếu :

- Anh con trai chắc cùng một bọn với thằng Chín Đầu Bò ?

Dũng lắc đầu :

- Không, hấn đang hoàng tư cách lắm. Với lại từ ngày về đây chưa thấy hấn ra khỏi nhà bao giờ. Hình như cha hấn là một nhạc sĩ nổi danh về đàn dương cầm. Bây giờ bị bệnh nên không còn đàn nữa. Bởi vậy ông cố luyện cho người con mong sau này lớn lên cũng nổi danh như ông. Dũng nghe chị giúp việc ở đó thuật lại là hấn phải học tập suốt ngày, và chỉ được phép quanh quẩn ở trong nhà nên chưa ai biết mặt mũi ra sao.

Bạch Liên nhìn những gói đã hết nhãn thức ăn, nói :

- Thôi, chúng mình ăn uống đủ rồi, giờ nên làm một châu kẹo tráng miệng nữa. Rồi sẽ nói chuyện tiếp. Anh Việt vào trong lều lấy hộp kẹo ra đi.

Việt đứng lên, bước vào trong lều, mò mẫm tìm mở một hộp kín lấy chiếc hộp thiếc vẫn dùng để đựng kẹo đem ra cho Bạch Liên.

Dũng hỏi :

- Liệu có còn đủ kẹo chia cho mỗi người mấy cái không ?

Khôi nói :

- Chắc dư, vì lần trước Khôi nhớ hãy còn kha khá.

Việt cười :

- Nếu vậy, Việt phải xơi ít là ba cái. Còn thừa cũng nên cho con Vện được hưởng.

Bạch Liên lẳng lặng mở hộp. Nhưng khi nắp hộp mở ra, cô kinh ngạc kêu :

- Ủa, kẹo để trong này biến đâu cả rồi !

Bóng người dưới trăng

Chương hai Hai điều bí ẩn

Bạch Liên giờ ra túi giấy gói nhàu nát trong khi bọn con trai vây quanh để nhìn cho rõ. Trong hộp còn một gói khác nữa. Bạch Liên mở ra, ngạc nhiên thấy một khúc giò.

- Ai đã tới đây và để miếng giò trong hộp này ?

Bọn trẻ bỏ ngỡ nhìn nhau. Khôi nhón tay cầm lấy miếng giò, chun mũi bảo :

- Đã có mùi thiu. Tởm quá !

Và Khôi bước ra cửa quăng miếng giò đi.

Dũng nói :

- Chắc có người vào đây rồi.

Khôi lẩm bẩm :

-Chuyện lạ thật !

Việt cũng đồng ý như thế. Anh có linh cảm đang dự vào một cuộc mạo hiểm mới. Và đây mới chỉ là màn đầu. Để biết ai đã tới lấy mất chỗ kẹo, cả bọn rủ nhau sục sạo vào các bờ bụi chung quanh mong tìm vết khả nghi.

Nhưng họ không gặp gì cả. Tuy nhiên, họ để ý đến giọng chữ này : “Ngày mai tôi sẽ trả đền kẹo khác”. Như thế có nghĩa là nội ngày hôm nay kẻ lạ sẽ trở lại.

Việt bàn :

- Nếu hắn đến đây ngày hôm qua, thì hôm nay là ngày hẹn của hắn. Nhưng nếu hắn đến đây từ hai ba hôm trước thì ngày hẹn kia đã qua rồi. Hoặc giả hắn gặp ngăn trở chưa tới được chẳng ?

Dũng nói :

- Hay hắn chỉ mới vô đây sáng nay lúc chúng mình chưa tới.

Ý kiến của Dũng bị Bạch Liên bác ngay :

- Nếu hắn mới tới sáng nay thì miếng giò của hắn để lại đã chưa kịp thiu !

Khôi tiếp :

- Còn như thằng Chín Đầu Bò thì hắn đã chẳng để lại miếng giấy và hẹn trả đền chỗ kẹo !

Cuối cùng bọn trẻ bỏ dở cuộc tìm kiếm và nhãng quên ngay khi Dũng khám phá ra một tổ quốc đầy trứng. Mải đi tìm trứng quốc, họ thơ thẩn dọc theo bờ lạch, rồi qua cầu sang cả phía bên kia.

Tới một vạt đất trống ven đường bọn trẻ thấy có chiếc xe hơi kiểu hai mã lực màu xám đen khuất sau một bụi cây.

Bọn trẻ tò mò dừng lại hỏi nhau xem chiếc xe này của ai thì chợt một thanh niên cao lớn cũng vừa trong rừng cây bước ra. Anh ta ngậm

ổng điều trên miệng, tay ôm mấy cành cây khô và như không để ý mấy đến bọn trẻ, anh ngồi xổm trên đất sửa soạn nhóm lửa.

Con Vện thấy người lạ, chạy đến sữa nhặng nhặng. Thanh niên giả bộ như không thèm để ý, rồi nhanh như chớp đưa tay nắm lấy gáy con Vện, và vuốt ve dưới bụng nó, tự nhiên con Vện thôi sữa, đứng dúm người lại vì thích thú. Thanh niên vừa vuốt ve con chó, vừa mỉm cười nhìn bọn trẻ đến gần.

Nom anh ta có vẻ xấu trai với cái mũi hơi thô và da mặt đen xạm, trừ có nụ cười tươi tắn dễ gây thiện cảm. Anh hỏi :

- Con chó này của các em phải không ?

Bọn trẻ đứng yên e ngại. Không trả lời :

- Vâng !

Thanh niên thả con Vện cho chạy về với bọn trẻ :

- Các em uống nước không ?

Bọn trẻ lại im lặng nhìn nhau, cuối cùng Liên nói :

- Chúng tôi không khát, chúng tôi qua đây và thấy chiếc xe này...

- Nên đến ngó xem chủ nó là ai ! Bây giờ biết rồi các em hãy ở lại chờ anh đun nước pha trà rồi cùng uống.

Nói đoạn thanh niên để mặc bọn trẻ đứng đó, loay hoay xếp mấy cành khô, và chỉ bật một que diêm anh cũng thổi được ngọn lửa bùng cháy lên.

Bạch Liên thốt khen :

- Anh nhóm lửa tài quá ! Liên xài hết nửa bao quẹt chưa chắc đã nhóm được.

Thanh niên cười :

- Tên em là Liên à ?

- Dạ Bạch Liên ! Còn anh tên chi ?

- Lê Vinh !

Bạch Liên quay lại giới thiệu mấy bạn. Vinh vui vẻ nói :

- Hay lắm ! Bây giờ chúng ta quen nhau cả rồi, đừng đứng nhìn anh như thế nữa. Hãy ngồi xuống đi, chờ anh một chút.

Vinh ra xe đưa lại một bình thủy, mấy cái ly bằng nhựa và ổ bánh bông lan. Vinh đi đứng rất nhanh nhẹn, nhưng để ý bọn trẻ thấy anh hơi tập tễnh bên chân trái. Khi ngồi, Vinh để chân trái ruỗi thẳng.

Bạch Liên hỏi :

- Chân anh bị thương ?

- Ừ !

Bọn trẻ muốn được biết rõ ràng hơn, thấy Lê Vinh chỉ trả lời vắn tắt nên Khôi cố gọi thêm :

- Tại sao thế anh ?

Vinh dùng con dao nhỏ cắt bánh, thủng thủng đáp :

- À, anh chợt nghe một tiếng nổ long trời rồi chẳng biết gì nữa ! Khi tỉnh dậy anh thấy có khuôn mặt khả ái của một thiếu nữ cúi đầu xuống nói : “Ông đã tỉnh rồi” Thoạt đầu, anh tưởng mình nằm mê.

Việt hỏi :

- Nhưng lúc ấy anh ở đâu ?

- Ở trong bệnh viện Cộng Hoà.

Vinh trao cho mỗi người một miếng bánh, lắng lặng pha nước sôi vào bình trà.

Khôi cố gắng :

- Chắc anh ở trong quân đội ? Anh ở lục quân, hải quân, hay không quân ?

Vinh cười không nói. Bọn trẻ chia nhau đoán :

- Lục quân !

- ...

- Hải quân !

- ...

- Không quân !

Vinh lắc đầu :

- Hiện thời anh đang làm họa sĩ !

Bọn trẻ chưng hửng nhìn nhau. Lê Vinh tiếp :

- Phải, anh đang được nghỉ dưỡng sức và lợi dụng thời gian được nghỉ anh đi vẽ !

Chỉ tay về phía chiếc giá vẽ dựng khuất gần đấy mà bọn trẻ vô tình không nom thấy, Vinh bảo :

- Các em thấy chưa ? Anh đang vẽ phong cảnh vùng này.

Bọn trẻ ứa lại giá vẽ. Giòng nước, chiếc cầu trước mặt, và phong cảnh phía bên kia lạch được phác họa bằng những nét sơn mạnh bạo trên nền vải.

Bạch Liên thích thú reo :

- Trời, anh vẽ tài quá. Giá anh sang bên kia mà vẽ túp lều của chúng em chắc đẹp lắm !

Vinh đẩy bọn trẻ về chỗ cũ hỏi :

- Túp lều nào nhỉ ?

- Túp lều ghép bằng ván gỗ bên gốc cây trướng cá !

- Anh biết rồi ! Chỗ các em thường đến họp bạn chứ gì ?

Khôi nhìn Vinh chăm chú :

- Sao anh biết ?

Vinh nhún vai :

- Ồ, anh biết vì anh có qua đó khi tìm chỗ để cắm giá vẽ.

Bọn trẻ đưa mắt cho nhau, trao đổi chung một ý nghĩ. Chắc Vinh đã vào lều và chính anh ta lấy mất chỗ kẹo ! Tuy nghĩ thế, song chưa ai muốn nói ra, vì đều thấy ngại lời khi phải hỏi điều đó. Cuối cùng Khôi không thể dằn được, đỏ mặt lên vì tức giận, hằn học nói :

- Nếu vậy chính anh vào trong lều và lấy mất gói kẹo ?

Vinh ngạc nhiên nhìn Khôi. Khôi tiếp :

- Ăn hết chỗ kẹo anh còn giả bộ thẳng thắn để lại mảnh giấy hẹn sẽ trả đền.

Vinh quay sang nhìn Việt hỏi :

- Thiệt hả ?

Việt gật đầu :

- Đúng thế !

Vinh cau mày nói ;

- Nếu vậy chắc có sự hiểu lầm rồi. Các em mất một gói kẹo tưởng

anh lấy, và để lại mảnh giấy. Nhưng không phải đâu ! Thử nói rõ đầu đuôi anh nghe xem thế nào ?

Viết thuật lại đầy đủ chi tiết. Dững thêm :

- Trong thư, hấn có viết sai một lỗi chính tả. Chữ giò hấn viết “d” trên.

Bạch Liên vỗ tay :

- Không ngờ Dững giỏi đến thế. Tìm ra lỗi chính tả của hấn thì chắc hấn cũng không khá gì hơn bọn mình.

Viết giải thích thêm để Vinh rõ :

- Hấn có để lại một miếng giò nhưng đã thiu !

Vinh gật đầu :

- Được. Bây giờ cho anh rõ các em để gói kẹo đó trong lều vào ngày nào ?

Tuy Vinh nói với giọng thật tự nhiên, nhưng bọn trẻ có cảm tưởng như bị anh thẩm vấn. Viết đáp:

- Cách đây ba hôm.

Vinh đập tay lên đùi :

- À, nếu vậy anh có thấy ánh đèn vào tối hôm kia. Có người nào đã qua lối đó !

Im lặng, suy nghĩ, rồi Dững nói :

- Có thể là một người hành khất đi lang thang...

Bạch Liên tiếp :

- Hay một tên gian phi mò mẫm trong đêm tối !

Vinh ngắt lời ;

- Ủ, cho là hành khát hay gian phi đi nữa thì hạng người này có khi nào cần để giấy lại đâu ! Lạ thật nhỉ. Phải cố tìm xem người ấy là ai mới được !

Từ nãy giờ, Khôi chỉ im lặng nhìn xuống đất bỗng ngừng lên cả quyết :

- Tụi em cam đoan sẽ tìm ra người ấy... Anh khỏi lo.

Uống xong tuần nước bọn trẻ đứng lên kiếu từ để ra về. Trước khi đi, Bạch Liên hỏi Vinh :

- Anh còn ở đây lâu không ?

Vinh đáp :

- Có lẽ anh còn ở đây tới nay. Mai sáng hoàn thành xong bức vẽ, anh sẽ nhỗ trại.

- Anh đi đâu nữa ?

- Chưa biết. Cái đó còn tùy hứng, tùy cảnh đẹp, và tùy cái xe “cà tàng” này. Biết đâu chúng ta sẽ chẳng có dịp gặp lại nhau nữa !

Bạch Liên lễ phép nói :

- Chúng em cũng mong thế. Thôi xin chào anh, và cảm ơn anh đã cho chúng em uống nước.

Bọn trẻ quay về lối cũ, và trước khi sang cầu còn đứng lại vẫy tay chào Lê Vinh lần nữa. Sau khi khuất qua bên kia lạch, Việt, Dũng và Bạch Liên bàn cãi sôi nổi.

Hiện thời họ đang băn khoăn trước hai điều bí ẩn : Kẻ lạ mặt đột nhập vào trong lều và Lê Vinh. Tại sao Lê Vinh không muốn nói rõ về anh ? Tại sao anh giữ bí mật không cho biết anh đã chiến đấu trong binh chủng nào ? Và có thực Vinh là một họa sĩ thực thụ say mê hội họa không ?

Câu hỏi đó làm Bạch Liên cả quyết với các bạn :

- Đúng rồi ! Liên chắc anh ta là một thám tử thuộc ngành cảnh sát công an đang đóng vai hoạ sĩ để đi điều tra vụ gì đó !

Việt bảo :

- Đúng hay không, chưa rõ, chỉ biết là Việt khoái anh ấy lắm vì đã biết cách thu phục con Vện !

Dũng tán thành :

- Ủ, Dũng cũng thích anh ấy ghê ! Chắc phải là người đang hoàng, đáng tin cậy.

Riêng có Khôi làm lý không nói. Nhưng khi đã từ biệt Dũng với Bạch Liên ở một lối rẽ và hẹn sẽ gặp nhau lại ngày hôm sau, Khôi mới bảo Việt :

- Chúng mình sẽ tìm cho ra ai đã lấy chỗ kẹo cất trong lều.

Việt biết Khôi đã quyết định nên không bàn cãi thêm, chỉ gật đầu đáp :

- Ủ, nhưng bằng cách nào ?

- Dễ lắm ! Nếu hấn chỉ đến vào buổi tối, như lời anh Vinh đã cho biết vì anh có thấy ánh đèn, thì chúng ta cũng tới rình vào buổi tối chứ sao !

Bóng người dưới trăng

Chương ba

Cuộc gặp gỡ trong đêm tối

Tối hôm ấy, Khôi, Việt ngồi yên trên giường chờ cho người trong nhà ngủ hết mới nhẹ nhàng leo qua cửa sổ, rón rén lần về phía sân sau. Cổng phía trước đã đóng kín, và vì muốn đề phòng trộm đạo

nên dựng Tư, chồng dì Hạnh, còn cẩn thận chốt thêm một gióng ngang rất chắc. Duy chỉ có phía sau, đôi bạn biết một chỗ có thể thoát ra được bằng cách leo lên cây mít mọc gần phía hàng rào rồi chui vào cửa sổ ra ngoài tụt xuống. Khôi Việt đã có dịp thử cách ấy một lần, nhân một dịp họ chơi bóng với nhau. Quả bóng tung bổng bắn ra ngoài hàng rào gang, và vì không muốn chạy vòng ra để nhặt, họ leo lên cây nhảy ra ngoài. Tuy nhiên khi muốn leo trở lên cần phải có một đoạn dây. Đôi bạn đã sắp sẵn đoạn dây ấy ngay từ sau bữa cơm chiều. Việc vượt rào ra khỏi nhà ban đêm gây bất tiện cho cả hai anh em. Nếu dì Hạnh biết được, dì sẽ buồn lắm. Ban ngày dì cho phép hai anh em được tự do muốn đi chơi đâu cũng được, miễn là nói cho dì biết đi đâu để dì yên bụng. Nhưng ban đêm dù có xin phép chắc chắn là dì không cho rồi. Dì Hạnh chưa quên câu chuyện rắc rối của vụ hè năm trước, Khôi, Việt đã nói dối xin đi cắm trại để theo dõi một tên trộm buôn lậu, gây xúc động cho bao nhiêu người. Tuổi trẻ hay liều lĩnh dại dột. Dì Hạnh biết thế, nên tuy chiều cháu, nhưng sự chiều chuộng của dì chỉ có giới hạn. Khôi, Việt cũng biết thế. Đôi bạn rất quý mến dì, nên cuộc lên đi chơi ban đêm làm họ áy náy không yên.

Ánh trăng thượng tuần soi sáng mờ mờ trên cảnh vật. Khoảng sân sau nhà dì Hạnh, ánh trăng bị dãy nhà trên che khuất, hắt xuống từng khoảng sáng tối mập mờ. Việt cầm chiếc đèn bấm, còn Khôi cầm đoạn dây thừng lần mò tiến về phía chuồng trâu, chỗ sát với hàng rào gang. Đứng lại nghe ngóng Khôi Việt thấy trên nhà yên vắng. Dựng Tư chắc đã ngủ mệt, còn dì Hạnh, hẳn dì không ngờ gì cả. Trong chuồng trâu, hơi thở phì phò của con vật nghe thật rõ. Khôi thì thào :

- Chúng mình đi thôi chứ ?

Việt gật đầu :

- Ừ, đi.

Tới gốc cây mít, đôi bạn lần lượt leo lên, Khôi buộc một đầu dây vào cành cây chĩa ra ngoài rồi theo dây tụt xuống. Tiếp đến Việt, cả hai vượt rào ra ngoài một cách dễ dàng. Lát nữa, khi trở về họ sẽ lại dùng đoạn dây ấy leo lên. Hai anh em đứng lại gần nhau nghe ngóng lần nữa. Ngoài tiếng động quen thuộc từ chuồng trâu vắng ra do

sừng trâu va chạm vào gióng gỗ, hoặc tiếng đập đuôi đuổi muỗi của con vật, tất cả đều như chìm trong vắng lặng mênh mông của đồng quê. Chợt có tiếng sột soạt ở gần đấy và tiếng rít khê nổi lên, Việt quay lại thấy con Vện đang chui rào lách ra. Biết nó đòi theo và để nó khỏi sửa, Việt đành để cho nó cùng đi.

Dưới ánh trăng cây cỏ ruộng vườn long lanh như tráng bạc. Việt có cảm tưởng như đang đi trong một cảnh sắc thần tiên. Từ sau vụ hè năm ngoái Việt chưa có dịp nào lại đi chơi dưới trăng như thế này. Anh nhớ lại hôm cùng Khôi lần mò theo dấu người lạ, đuổi cho tới cửa bể. Lúc ấy cũng chỉ có hai anh em với con Vện, dẫn mình trong cuộc mạo hiểm, và quang cảnh tối hôm ấy, cũng chẳng khác bây giờ.

Trong khi Việt mãi nhớ kỷ niệm cũ thì Khôi cũng nghĩ đến những điều khác. Khôi không quay về dĩ vãng. Anh sống với hiện tại và để tâm đến việc mình đang làm. Anh thắc mắc bảo bạn :

- Chưa chắc tối nay “hắn” đã đến Việt ạ.

Việt đáp gọn :

- Tớ cũng nghĩ thế !

Khôi tiếp :

- Cho dù hắn không tới, chúng mình cũng cứ tiếp tục rình đến khi nào bắt gặp mới thôi.

Việt cười :

- Chắc lúc chạm trán với tụi mình, hắn ngạc nhiên lắm đấy nhỉ !

- Hắn rồi. Tớ muốn được biết hắn vào trong lều của bọn mình để làm gì.

Câu chuyện trao đổi giữa đôi bạn chỉ có thế. Đi ở ngoài trời thanh vắng không ai muốn nói nhiều, và hình như chân bước thấy mau hơn. Không lâu, Khôi, Việt đã vượt qua con đường liên quận, tới khúc đường mòn xuyên qua vườn dừa.

Túp lều của bọn trẻ im lìm dưới ánh trăng, Việt rọi đèn vào bên trong bảo bạn :

- Không có ai cả. Hắn chưa đến !

Khôi lặng lẽ kéo bạn lại ngồi trên tảng đá gần một bụi cây. Chỗ ấy khuất ánh trăng, tối đen, nên không sợ lộ. Từ đó nhìn ra, tầm mắt của đôi bạn có thể thấy con lạch ở phía trước. Giòng nước trắng xóa thỉnh thoảng bị một con cá nhảy lên đập mỗi khua động.

Khôi móc túi lấy chiếc kẹo chia cho bạn :

- Trời hãy còn sớm. Chúng mình ngồi đây tới khuya nếu không thấy gì lạ sẽ về, chờ đến tối mai lại rình nữa.

Việt không trả lời. Anh biết tính Khôi khi đã quyết định việc gì ít khi chịu bỏ cuộc. Nếu có chuyện lạ như các bạn dự đoán, Việt mong cho nó chóng kết thúc, vì không thể cứ tối nào cũng lên nhà đi như thế này được.

Khôi tiếp :

- Ngồi đây, nếu có ai tới chúng ta sẽ biết ngay. Lúc ấy mình sẽ nấp vào bụi xem hắn làm những trò gì.

Việt đáp :

- Ừ.

Và Việt tự hỏi cuộc rình rập tối nay có đáng công không. Hồi trưa Việt còn thấy náo nức, tin chắc có chuyện lạ, nhưng bây giờ anh không thấy hy vọng gì. Có lẽ tại Việt áy náy vì sự đi chơi đêm, mà không được dì Hạnh cho phép nên cảm thấy chán nản, buồn ngủ. Anh nghĩ sang chuyện Lê Vinh, thắc mắc về thái độ kín đáo của anh ta. Đối với Việt, Lê Vinh quả là con người kỳ lạ, đầy bí mật, nhưng cũng rất nhiều thiện cảm. Mải nghĩ lan man, Việt chợt giật mình thấy Khôi đập nhẹ vào tay :

- Có động, Việt ạ !

Việt nín thở lắng nghe. Có tiếng bước chân đang tới, giẫm sột soạt trên đám lá khô. Khôi rời chỗ ngồi, kéo Việt nép vào trong bụi. Cả hai nằm nép người, chờ đợi.

Không lâu có ánh đèn bấm chiếu sáng quét một đường dài trên cỏ rồi vụt tắt. Một bóng người hiện ra. Dưới ánh trăng Khôi, Việt nhận thấy bóng đó là một thiếu niên mảnh khảnh, tay cầm đèn bấm, tay mang một gói nhỏ.

Trong khi Khôi, Việt lặng thinh theo dõi, thiếu niên lại túp lều gỗ bấm đèn soi bên trong, đoạn bước vào.

Nghe tiếng mở nắp hộp. Khôi thăm bảo Việt :

- Hắn trả lại chỗ kẹo cho tụi mình.

Rồi thiếu niên trở ra, tay không cầm gói giấy nữa, nhưng còn giữ lại vài chiếc kẹo. Hắn đến ngồi trên tảng đá, chỗ Khôi, Việt vừa ngồi, lặng lẽ bóc kẹo ra ăn.

Tất cả chỉ có thế, Việt thấy uống công quá. Rõ chán ! Lặn lội từ nhà ra để gặp một thiếu niên hiền lành ngồi nhai kẹo ngấm trăng. Nếu Bạch Liên biết chuyện, tất sẽ cười vào mũi hai người chế riếu :

-Ồ ! Cuộc mạo hiểm của hai anh kỳ thú nhỉ !

Hình như Khôi cũng bất mãn như Việt. Anh vùng dậy quát :

- Anh ngồi làm gì ở đây ?

Tiếng quát của Khôi làm thiếu niên giật mình hoảng sợ vùng chạy vào trong bóng tối. Kể ra làm cho hắn hoảng hốt như thế cũng tội nghiệp thật, nên Việt vội đuổi theo nói :

- Chúng tôi không làm gì anh đâu. Đừng sợ.

Im lặng. Rồi có tiếng hỏi :

- Có phải các anh là những người thường tới đây chơi không ?

Khôi đáp :

- Phải. Túp lều này của chúng tôi, và chúng tôi muốn biết đêm anh tới đây làm gì. Chúng tôi không ăn thịt anh đâu, Nếu anh còn kẹo đem ra cho chúng tôi ăn với.

Giọng nói niềm nở của Khôi làm cho thiếu niên yên dạ. Hắn ló ra khỏi chỗ nấp đến gần Khôi Việt, nói :

- Tôi không biết đây là lều riêng của các anh. Tôi đến trả chỗ kẹo tôi trót ăn mất. Đáng lẽ tôi đem trả từ bữa qua, nhưng vì bị ngăn trở nên bây giờ mới tới được.

Khôi đáp:

- Không sao.

Và anh chạy vào trong lều. Việt chỉ theo Khôi bảo thiếu niên :

- Anh ấy tên là Khôi. Còn tôi tên Việt. Chúng tôi ở dưới ấp Xuân Lộc. Còn anh là ai ?

Thiếu niên chỉ sang cái trại bên kia bờ lạch nói :

- Tôi tên là Tuấn, mới về ở cái trại bên kia.

Khôi trở ra với chiếc hộp thiếc :

- Nếu vậy thì anh là người vẫn tập đồn hàng ngày đó chứ gì ! Tụi tôi có nghe nói về anh. Hình như ít khi anh ra ngoài thì phải.

- Vâng, ít lắm. Vì tôi không được phép. Chỉ thỉnh thoảng lén đi một lát vào buổi tối thôi.

Khôi, Việt kiếm chỗ và ra dấu cho Tuấn cùng ngồi xuống. Dưới ánh trăng đôi bạn thấy Tuấn là một thiếu niên cùng trạc tuổi. Tuấn nhỏ người như Việt nhưng mảnh khảnh yếu ớt hơn nhiều. Tóc Tuấn đen mượt và khuôn mặt trắng trẻo thanh tú như con gái. Xét chung thì Tuấn có vẻ hiền lành nhưng trông dáng của Tuấn, Việt cảm thấy có cái gì trội hơn mình .

Có lẽ Khôi cũng cảm thấy như vậy, hoặc giả anh thỏa mãn về chỗ kẹo Tuấn trả lại, nên chìa chiếc hộp ra để đãi bảo :

- Anh ăn kẹo đi. Tại sao ban ngày anh không được phép đi chơi ?
- Cha nuôi tôi không cho. Ông kiểm soát tôi rất ngặt. Hai anh chưa biết, ông độc tài lắm.

Việt nói :

- Tôi tưởng ông là cha đẻ anh chứ ?

Tuấn lắc đầu :

- Không, ba má tôi mất cả rồi. Đây chỉ là cha nuôi tôi thôi. Ông là bạn thân với ba má tôi khi xưa, nên khi ba má tôi chết, ông đem tôi về ở với ông.

Khôi gặng :

- Ở với ông, anh có được sung sướng không ?
- Chỉ không được vui thôi. Cha nuôi tôi có một người con gái. Chị đã lớn, tính thật dễ chịu, khác hẳn tính cha. Nhưng ít khi chịu về nhà, vì chị đang làm việc trên Saigon . Cha nuôi tôi rất thương tôi song vì ít lâu nay ông bệnh, nên buồn. Trước kia ông chơi đàn rất giỏi. Bây giờ không chơi được, ông muốn truyền tài nghệ lại cho tôi.

Việt hỏi :

- Anh có thích nhạc không ?
- Trước kia tôi ham lắm, có lẽ vì xưa kia ba tôi cũng là nhạc sĩ. Nhưng bây giờ suốt ngày luyện tập dưới sự khắc nghiệt của cha nuôi, tôi thấy ngán quá. Chẳng bao giờ ông vừa ý về những cố gắng của tôi cả. Hơn nữa ngoài giờ học tập liên miên, tôi chẳng được chơi gì, giải trí lúc nào cả. Vì vậy, tôi mới phải lén ra ngoài vào buổi tối, lang thang cho đỡ buồn.

- Anh có thường đến chỗ lều này không ?

- Mới có một lần thôi. Cách đây mấy hôm, đứng trong trại tôi lấy ống nhòm ra coi thấy các anh chơi ở bên này vui quá.

Tôi muốn biết rõ chỗ các anh chơi như thế nào nên tối tôi mò sang. Vào trong lều tôi thấy có hộp kẹo. Đáng lẽ tôi không được quyền lấy, nhưng thấy kẹo ngon quá, tôi lấy đại ăn. Tôi có mang theo miếng giò tính để ăn, song thấy kẹo nên để lại. Chắc các anh có thấy.

Khôi gật :

- Phải, nhưng thiu rồi.

Tuấn tiếp :

- Chắc khi thấy miếng giò trong hộp, và mất chỗ kẹo các anh giận lắm. Tôi thành thực xin lỗi. Giờ các anh đã hiểu rõ tôi rồi, tôi mong các anh vui lòng nhận tôi là bạn, cho tôi nhập bọn với các anh.

Khôi, Việt nhìn nhau. Lời đề nghị của Tuấn làm họ suy nghĩ. Tuấn quả là một thiếu niên đáng mến. Tuy nhỏ người, tuổi cũng không hơn gì Khôi, Việt nhưng lời lẽ diễn tả của Tuấn thật rành rẽ, như một người lớn. Tuấn lại đã tâm sự về hoàn cảnh của anh. Ai nỡ nhẫn tâm không nhận một người bạn có tâm sự đau buồn như thế.

Khôi liền bảo Việt :

- Tớ chắc Dũng bằng lòng để Tuấn đến đây chơi với tụi mình.

Việt gật đầu :

- Nếu tụi mình bằng lòng thì Dũng nó cũng bằng lòng. Còn về phần Bạch Liên thì khỏi lo. Cô ta có ra đây buổi tối bao giờ đâu.

Quay sang Tuấn Khôi nói :

- Chúng tôi vui lòng nhận anh vào bọn. Anh có thể đến đây chơi lúc nào tùy ý. Những bánh kẹo anh thấy trong hộp này anh cứ lấy ra xài tự nhiên, và nếu có thể, thì anh góp phần vào.

- Tôi có thể góp tiền để các anh mua dùm được. Chị Mỹ Dung có cho tôi một số tiền nhỏ hôm chị về thăm nhà.

Khôi hỏi :

- Chị Mỹ Dung là con gái của cha nuôi anh ấy hả ?

- Phải. chị thương tôi lắm. Nếu các anh gặp chị, chắc các anh có cảm tình ngay.

Im lặng một lát, Tuấn ngập ngừng tiếp :

- Cám ơn các anh đã nhận tôi là bạn. Các anh là... những người bạn đầu tiên trong đời tôi.

Để nén xúc cảm, Khôi quơ một hòn đá, ném đi thật xa. Viết thì chiếu đèn bấm vẽ thành đường sáng ngoằn ngoèo vào bóng tối. Đoạn cả hai nói cho Tuấn biết về tình hình ở trong vùng : Về cửa hàng bà Hương Mỹ, và những chiếc cúp bạc của con trai bà, về dì Hạnh với dượng Tư ở ấp Xuân Lộc v.v...

Tuấn cảm thấy sung sướng vô hạn. Ba anh em ngồi trò chuyện thân mật với nhau một lúc lâu thì vàng trăng đã xế. Biết đêm đã muộn, Khôi bảo Tuấn :

- Chúng ta nên chia tay nhau kéo khuya rồi. Để chúng tôi đưa anh về.

Bọn trẻ trở xuống bờ lạch, qua cầu sang nhà Tuấn.

Khôi hỏi :

- Tối mai, Tuấn có ra đây chơi nữa không ?

Tuấn đáp :

- Tôi chưa biết. Nếu các anh có đó, tôi sẽ cố sang với các anh.

- Vậy hẹn nhau đến tối ngày mai nhé ! Chúng tôi sẽ rủ cả Dũng nữa.

- Xin y hện !

Việt hơi mệt, nhưng cũng rất bằng lòng về người bạn mới. Tới sát hàng rào, Tuấn vạch một lỗ hồng bảo :

- Tuấn chui vào trong vườn bằng lối này. Thôi, cảm ơn các anh và...

Tuấn chưa kịp nói hết câu để từ giã các bạn thì Khôi đã kéo cánh tay của anh ta ra dấu đừng nói:

- Suyt !

Nghe ngóng, rồi Khôi thì thào :

- Có người đang đến.

* * *

Cả ba đứng lắng nghe. Quả nhiên có tiếng nói rì rào và tiếng chân bước từ xa tới gần.

Tuấn luống cuống :

- Tôi phải chuồn ngay kẻo lỡ có ai trông thấy.

Khôi bỏ tay bạn :

- Phải đấy, chui vào đi. Nhớ đến tối mới nhé !

Tuấn gật đầu và biến nhanh qua hàng rào.

Tiếng nói nghe đã rõ. Khôi, Việt lủi vào một bụi cây bên vệ đường. Khôi nói nhỏ vào tai bạn :

- Chúng mình cũng đừng cho ai thấy. Chắc đây là bọn người đi bắt chuột đồng, hoặc đi đơm cá đêm, chờ cho họ đi khỏi chúng mình hãy ra.

Vừa lúc ấy Khôi Việt thấy bóng hai người đi tới. Có tiếng người đàn ông nói :

- Tao sẽ vắng mặt mấy hôm, vì có chuyện cần kíp phải đi. Mày hãy lo cất kỹ chiếc bao bố này, và đừng có táy máy mở ra mà tao vận cổ. Chừng nào trở về tao sẽ lấy mang đi.

Tiếng người con trai trả lời :

- Thế còn số tiền ?

Giọng nói của hắn làm Việt giật mình. Anh nhận ra được giọng của ai.

Người đàn ông nói :

- Tiền tao sẽ trả cho mày khi tao về lấy bao hàng này đem đi. Mày cứ thi hành đúng lời tao dặn là được.

Ngắt lời, hai bóng đen cùng vượt khỏi chỗ Khôi, Việt nấp và khuấy dạng trong bóng tối. Đôi bạn ngồi im chờ một lát, đoạn Khôi nói :

- Cậu biết ai đó không ?

Việt đáp :

- Tớ không biết người đàn ông, nhưng anh con trai thì tớ ngờ là thằng Chín Đầu Bò.

Khôi nhồm lên :

- Tớ cũng nghĩ thế. Chúng mình theo xem.

Việt quên hẳn cơn mệt, cả hai đều muốn biết đích xác xem có phải Chín Đầu Bò đang đi với bóng đen lạ mặt không. Theo sau, Khôi, Việt vẫn thấy họ rầm rì nói chuyện, nhưng vì không dám tới gần nên nghe không rõ.

Con đường mòn quẹo qua chỗ Lê Vinh cắm giá vẽ, rồi chia hai, một ngã đi thẳng, một ngã ngược lên đường liên quận.

Hai bóng đen ngừng lại ở chỗ đó. Khôi, Việt vội nấp vào một chỗ,

nghe ngóng. Lần này tiếng chân trở về có một người. Chắc hẳn hai đồng loã đã chia tay nhau, và một đã lên đường về quận Nhà bè. Kẻ ở lại chỉ có thể là Chín Đầu Bò, đang trở về nhà.

Khôi, Việt rời khỏi chỗ nấp, theo sát bóng còn lại.

Khôi, Việt chưa biết sẽ làm gì, thì vì gặp một quăng gồ ghề, Khôi vấp chân ngã xuống đất.

- Oái ! ...

Trong lúc ngã, Khôi vô tình kêu lên, bóng đen đi trước giật mình ngừng lại, hỏi :

- Ai đó ?

Khôi vùng ngay dậy kéo Việt nấp vào vệ đường. Lần này cả hai nhận rõ ra Chín Đầu Bò.

Im lặng một lát không nghe trả lời, Chín Đầu Bò lại hỏi :

- Phải chú Hai đó không ?

Khôi nắm tay cùng bạn im tiếng. Chín Đầu Bò nổi giọng tức giận :

- Ai đó, nói đi.

Hắn tiến về phía Khôi, Việt nấp, nhón nhác tìm kiếm. Thành linh Khôi rời khỏi chỗ bình tĩnh nói:

- Ê, Chín ! Khôi, Việt đây.

Chín Đầu Bò thốt lên lời thô tục. Hắn tiến về phía Khôi, Việt tay cầm một chiếc gậy lớn.

Khôi cúi nhặt một hòn đá. Việt làm theo và đứng bên cạnh bạn.

Chín Đầu Bò chùn lại lưỡng lự :

- Tại bây làm gì ở đây giờ này ?

Khôi hỏi lại :

- Thế còn mày ?

- Việc tao kệ tao, việc gì đến tụi bây. Bộ tụi bây theo rình tao hả ?

Khôi đáp lại :

- Rình hay không, mày hỏi làm gì !

- Tao sẽ mét lại với ông bà Tư là quá nửa đêm còn gặp tụi bây ở đây.

Khôi cười gằn :

- Thì tao sẽ kể cho mọi người biết tụi tao đã thấy chuyện gì !

Việt biết Chín Đầu Bò giận lắm. Hắn là một thiếu niên vạm vỡ tính khí cực cần thơ lỗ, và rất ghét Khôi, vì Khôi hay đương đầu lại với hắn.

Bất chợt, hắn vung gậy xông vào Khôi. Nhanh như chớp Khôi tránh khỏi và ném theo hòn đá.

- Ôi !

Bị hòn đá, Chín Đầu Bò kêu lên, nhưng không bỏ cuộc. Hắn xông vào lần nữa, và cả hắn lẫn Khôi ôm cứng lấy nhau lăn xuống đất.

Việt đành bỏ cục đá của mình đi, xông vào trợ lực cho bạn. Anh ngăn kịp nắm tay Chín Đầu Bò khi hắn sắp đâm vào mặt Khôi. Một cuộc hỗn chiến tay ba diễn ra trong đêm tối. Chín Đầu Bò rất khỏe. Nếu là ban ngày, Khôi, Việt chắc sẽ thắng thế nhờ sự tránh né nhanh nhẹn. Nhưng ban đêm vật lộn sát nhau đôi bạn không địch nổi với sức mạnh của hắn.

Hắn vật được Khôi nằm xuống đất, đè cứng đầu gối trên ngực Khôi, và chỉ cần một tay cũng đủ hất Việt văng ra xa.

Việt luôn luôn xông vào cố giúp cho bạn vùng dậy , nhưng vô hiệu.

Anh bắt đầu thấm mệt, thở hổn hển. Nếu để Chín Đầu Bò nắm được và vật ngã xuống đất, thì cả hai chắc sẽ bị hấn đánh như tử.

Tình thế đang thất vọng thì bỗng nhiên có ánh đèn chiếu thẳng vào mặt cả ba người và tiếng hỏi:

- Có chuyện gì thế này ?

Việt nhận ra tiếng Lê Vinh. Một tay nắm tay Việt, một tay nắm vai Chín Đầu Bò, Lê Vinh kéo cả hai đứng lên.

Thừa cơ, Khôi cũng nhóm mình dậy, và nhận được Lê Vinh, Khôi ngạc nhiên kêu :

- Ủa, anh !

Lê Vinh thản nhiên nói :

- Phải, tôi đây. Cũng may là các chú gặp tôi, chứ nếu gặp cảnh sát thì các chú bị điệu về bót cả rồi. Hai chú này tôi biết, nhưng còn chú này là ai ? Sao lại sinh sự đánh nhau ?

Chín Đầu Bò càu nhàu :

- Tôi tên Chín. Chúng nó đánh tôi trước !

Khôi cãi ;

- Mày nói láo. Mày đánh tao trước.

Lê Vinh tiếp :

- Tôi không cần biết ai đánh trước, vì tôi đã bảo là tôi không có phận sự phân giải. Có điều các chú đến đây vật lộn làm tôi mất ngủ.

Quay sang Chín Đầu Bò, Lê Vinh sáng giọng :

- Chú ở đâu ?

- Nhà tôi ở đằng kia.

- Nếu vậy chú nên về ngay. Và tôi khuyên chú ban đêm đừng có lảng vảng ở nơi đây nữa.

Chín Đầu Bò cự nự :

- Tôi... đi đơm cá...

- Tôi không cần biết chú làm gì. Đã bảo về đi mà !

Chín Đầu Bò cảm cổ lủi mất. Nghe tiếng chân hần đi xa rồi, Lê Vinh mới nói :

- Hừ, đi bắt cá vào giờ này kể cũng lạ thật ! Còn hai chú, đáng lẽ giờ này hai chú đang ngủ mới phải chứ !

Việt phân trần :

- Dạ chúng em định về ngủ thì gặp thằng ấy.

Khôi thêm ;

- Nó đi với một người đàn ông lạ và em dám chắc không phải họ đi đơm cá.

Lê Vinh gật đầu :

- Hần rồi, cả vùng này toàn trại, ấp chăn nuôi và giồng cây ăn trái, có thể họ đi bắt trộm gà vịt hoặc hái trộm trái cây cũng nên. Nhưng việc đó không dính dáng gì đến mình. Tôi buồn ngủ lắm rồi. Thôi các chú về đi.

Khôi, Việt chào quay đi, mới được vài bước Lê Vinh đã gọi lại, chỉ vào ngôi nhà của Tuấn hỏi :

- Các chú có quen với ai trong nhà này không nhỉ ?

Đôi bạn muốn dấu kín chuyện của Tuấn, nên Khôi đáp :

- Không, tụi em kkhông quen ai ở đây cả.

- Thế à, vậy chào các chú nhé.

* * *

Khôi, Việt trở về ấp Xuân Lộc, đầu óc tối đặc vì buồn ngủ. Tuy vậy dọc đường Khôi cũng nói ;

- Tớ chắc thằng Chín Đầu Bò với người đàn ông ấy đi hái trộm trái ở vườn nào đó.

Việt đáp :

- Tớ cũng nghĩ thế. Cái bao bố mà người kia giao cho thằng Chín cất, chắc phải đầy cam hay xoài ở trong đó, chớ không lẽ lại đưa bao bố đi để đựng cá. Nhưng có điều tớ lấy làm lạ, là tại sao hấn không đem đi luôn với hấn nhỉ ?

- Ủ, lạ thật !

Đi một quãng, đến lượt Việt thắc mắc :

- Không hiểu anh Lê Vinh muốn hỏi thăm gia đình Tuấn có ý chi ?

Khôi đáp :

- Tớ cũng đang thắc mắc về điểm ấy. Còn thằng Chín Đầu Bò nó sẽ biết tay tớ. Hồi nãy may mà nó chưa ướm trúng mặt tớ một cái nào, nhưng nó đè trên ngực tớ đau quá.

Chuyện đến đó thì hai anh em cũng vừa tới nhà. Họ leo dây lên cây mít, trở về buồng rồi ngủ một giấc tới sáng.

Hôm sau dì Hạnh lấy làm ngạc nhiên thấy Khôi, Việt dậy muộn. Cũng may dì Hạnh bận việc nên không để ý gì. Thấy họ ngủ trễ, dì chỉ đánh thức họ dậy ăn điểm tâm.

Khôi Việt hãy còn ngái ngủ khi ra dùng bữa sáng. Riêng Khôi vẫn còn thấy đau trên ngực. Vì vậy sáng hôm ấy hai anh em đều ở nhà, giúp đỡ dì Hạnh những công việc lặt vặt trong nhà khiến dì Hạnh rất hài

lòng.

Đến trưa Khôi, Việt được biết một tin buồn. Sáng hôm ấy dưỡng Tư có việc lên quận Nhà Bè, khi về dưỡng cho biết :

- Trên quận vừa có một vụ trộm. Hai cháu biết nhà bà Hương Mỹ chứ ?

Khôi Việt gật đầu :

- Thưa dưỡng có.

- Bà Hương Mỹ có một người con trai làm Thiếu uý Không Quân. Anh ta có để lại cho mẹ đâu chừng năm sáu chiếc cúp bạc...

Khôi cải chính :

- Thưa dưỡng những bảy cái cơ ạ, và đẹp kinh khủng !

Dưỡng Tư bùi ngùi nói :

- Tội nghiệp bà Hương, tối qua có kẻ vô nhà lấy trộm hết những thứ đó rồi !...

Bóng người dưới trăng

Chương bốn Tìm dấu quân gian

Nghe tin bà Hương bị mất trộm, Khôi, Việt đều sửng sốt, đặt nhiều câu hỏi làm dưỡng Tư chẳng biết đường nào trả lời.

Dưỡng chỉ biết đại khái là sáng nay, khi trở dậy, bà Hương không thấy chiếc đồng hồ treo trên tường. Bà giật mình nhìn sang mặt tủ, dãy cúp bạc cũng mất luôn, nên bà hô hoán ầm ỹ.

Và dựng Tư kết luận :

- Cũng tại bà không cẩn thận đem bày những thứ đó ra khiến quân gian để ý. Thiệt thằng ăn trộm nào khổn nạn quá. Nó nhè lấy những thứ đó của bà Hương mới tội nghiệp cho bà.

Đó cũng là ý nghĩ của Khôi, Việt. Đôi bạn lặng lẽ ăn vội cho xong bữa cơm trưa, rồi xin dì Hạnh lên quận Nhà Bè.

Khôi nói :

- Chúng cháu xin dì dựng cho phép lên thăm bà Hương. Chúng cháu đi bằng xe đạp nên sẽ về sớm.

Dì Hạnh lưỡng lự :

- Chắc gì bà Hương có thì giờ tiếp các cháu. Bà còn mắc khai báo với nhà chức trách.

Việt nài thêm :

- Dạ, nếu như bà bận thì thôi. Chúng cháu cũng chỉ hỏi thăm, an ủi bà một chút...

Dựng Tư gật gù :

- Phải đó. Bà Hương với nhà mình là chỗ thân tình, nên để cho hai cháu đi...

Được phép rồi, Khôi Việt chạy xuống dưới nhà ngang kiểm xe đạp. Dưới này, vắng người nên cả hai tha hồ bàn cãi. Khôi bảo :

- Việt này, cậu nghĩ thế nào về thằng Chín Đầu Bò, và người đàn ông lạ mặt tụi mình gặp tối hôm qua ?

- Tớ biết cậu muốn nói gì rồi ! Có phải cậu để ý đến chiếc bao bố mà

họ nói với nhau không ?

- Đúng đấy, tớ chắc thằng Chín nói láo, bảo là đi đơm cá, nhưng thực ra thì nó có đúng tay trong vụ này.

Việt ngồi trên chiếc thùng gỗ, chống tay suy nghĩ.

- Không lẽ thằng Chín Đầu Bò dám cả gan lén vô nhà bà Hương khuân trộm từng ấy thứ ?

- Biết đâu được ! Thế tối qua chúng mình chả gặp nó là gì ?

- Nhưng mình cũng gặp cả Lê Vinh nữa chứ ! Bây giờ tớ mới nhớ ra là lúc ấy, lúc anh ta ra can thiệp, anh ta cũng chưa ngủ, vì còn mặc nguyên cả quần áo.

Khôi mở mắt to nhìn Việt :

- Ừ nhỉ ! Thế mà không để ý. Lúc ấy Lê Vinh làm gì ?

- Đối với Lê Vinh tớ thấy có điều gì hết sức bí mật. Nhưng không phải vì thế mà gán anh ta vào vụ trộm nhà bà Hương được. Cả thằng Chín cũng thế dù tối qua nó đi với một người lạ mặt. Có thể họ đi đơm cá thật đấy.

Thế tại sao người đàn ông kia lại dọa vặn cổ thằng Chín nếu nó mở chiếc bao ra ? Nếu bây giờ chúng ta tìm được chiếc bao ấy, chúng ta sẽ tìm ra manh mối.

- Ừ, nhưng tìm ở đâu ?

Suy nghĩ, rồi Khôi vỗ đùi nói :

- Tớ biết phải tìm chiếc bao ấy ở đâu rồi ! Thằng Chín hiện làm công cho nhà Tuấn. Mà tối hôm qua chúng mình bắt gặp nó lảng vảng ở đấy. Cậu có hiểu tớ định nói gì kkkhông ?

- Có. Nghĩa là cậu nghi thằng Chín giấu chiếc bao ở trong nhà, hay ở trong vườn nhà Tuấn chứ gì!

- Ủ, chúng mình sẽ bắt đầu tìm ở đó. Mình sẽ nhờ Tuấn giúp vì Tuấn bây giờ là bạn chúng mình rồi.

Việt thấy phấn khởi vô cùng. Anh hằng hái bảo bạn :

- Chúng mình phải hành động ngay. Nếu cần thì báo ngay cho cả Dũng và Bạch Liên trợ lực vào nữa. Chúng ta nhất định tìm cho ra những chiếc cúp bạc của bà Hương.

- Đành rồi, – Khôi đáp – nhưng còn phải “bí mật quân sự” mới được. Chúng ta chưa có bằng chứng gì đích xác cả.

- Ủ.

Khôi tiếp :

- Bây giờ tụi mình lên quận thăm bà Hương cái đã. Và cố tìm ra một vài dấu vết tại chỗ.

Cả hai đem xe đạp, phóng thẳng lên quận. Tới nơi, Khôi, Việt dựa xe ngoài cửa, bước vào. Thấy hai trẻ, bà Hương cầu nhàu :

- Giữa trưa, trời nắng thế này mà các cháu đi đâu vậy ? Cần mua thức gì bây giờ ?

Khôi lễ phép thưa :

- Chúng cháu không cần mua gì cả. Nghe tin bà mất trộm nên chúng cháu lên thăm...

Việt tiếp :

- Nghe tin ấy chúng cháu ái ngại hết sức. Chúng cháu lên đây xem có thể giúp bà được việc gì không...

Bà Hương cảm động nói :

- Cám ơn hai cháu có lòng tốt, nhưng hai cháu giúp gì bác được. Vụ này đã có nhà chức trách lo. Bác đã trình quận rồi, và ông quận có phái thầy Bách tới điều tra. Cả buổi sáng này, thầy Bách vào đây hỏi

bác đủ điều. Hai cháu biết thầy Bách chứ ? Thầy ấy là công an điều tra ở quận.

Khôi hỏi :

- Thầy ấy có nói gì không thưa bác ?

- Thầy chỉ bảo : Tên trộm là người quen trong vùng nên biết rõ địa thế trong nhà. Bác mong cho điều ấy không trúng, vì người trong quận với nhau ai nỡ lấy của bác đâu !

- Thưa, trộm vào nhà bằng lối nào ?

- Bằng lối sân sau. Bác nhớ bác có đóng cửa ra sân trước khi đi ngủ. Cả ba chục năm nay chưa bao giờ bác sơ sót, thế mà sáng nay trở dậy, bác thấy cửa đó mở toang. Nhìn lên tường thấy mất chiếc đồng hồ, bác biết ngay là có trộm. Quả nhiên, xem đến mặt tủ thì bao nhiêu kỷ vật của Long đều biến mất.

Tuy bà Hương nói những lời ấy bằng một giọng bình thản, song Việt để ý thấy cặp mắt của bà long lanh ngấn lệ.

Anh bật nói :

- Cháu mà vợ được tên trộm này thì hấn... ở tù !

Bà Hương thở dài :

- Bác chẳng mong gì hơn là tìm thấy của đã mất.

Khôi hăng hái :

- Chúng cháu sẽ tìm lại cho bác !

Bà Hương mỉm cười :

- Bác biết hai cháu thương bác lắm. Đến hỏi thăm bác thế này là quý rồi.

Bà ra quầy hàng vóc một nắm kẹo đem vào:

- Có ít kẹo ngon, hai cháu ăn đi.

Khôi đang mãi suy xét nên không để ý. Anh lẩm bẩm :

- Không biết tên trộm vào trong sân bằng lối nào ?

Bà Hương đáp :

- Nó trèo qua bức tường ngăn phía sau. Dấu chân hằn còn để lại dưới chân tường.

- Ồ, nếu vậy xin phép bác để cháu ra xem.

Bà Hương dẫn Khôi, Việt ra sân sau. Trong sân có trồng nhiều cây kiểng khá đẹp. Cuối sân có một tường ngăn. Phía ngoài tường là lối đi. Tên trộm ở ngoài đã trèo qua bức tường này để vào sân. Bà Hương trở bức tường bảo :

- Sáng nay, thầy Bách cũng ra đây xem xét kỹ lắm. Thầy còn lấy thước ra đo, chẳng hiểu để làm cái trò gì !

Chỗ chân tường hằn rõ vài ba dấu chân. Khôi, Việt cúi xuống xem xét. Ngoài dấu chân khá to, họ không thấy có gì đáng chú ý. Sau khi vói tay đo xem bề cao của bức tường, Khôi xin phép trở vào trong nhà. Anh đi vòng một lượt, xem xét tỉ mỉ rồi hỏi bà Hương :

- Thưa bác, đêm qua bác có nghe tiếng động gì khả nghi không ?

- Không. Bác ngủ say lắm.

- Chừng mấy giờ bác đi ngủ ?

- Cứ thói quen của bác là 9 giờ.

- Trước đó bác có thấy ai lảng vảng phía ngoài không ?

Bà Hương bật cười nhìn Khôi :

- Ủa, thằng nhỏ này mới kỳ chứ ! Sao cháu hỏi bác những câu y như

thầy Bách hỏi hồi sáng vậy! Không, bác không thấy có gì khả nghi cả.

- Và bác cũng không ngờ cho ai ở quận này chứ ạ ?

- Bác chẳng ngờ cho ai hết. Ở đây có ai muốn hại bác đâu.

- Dạ, như vậy là đủ. Cháu xin cảm ơn bác. Và xin phép bác cho chúng cháu về.

Việt tiếp :

- Cảm ơn bác đã cho chúng cháu kẹo nữa. Hôm khác chúng cháu lại lên thăm bác... Và nếu có gì lạ cháu sẽ báo tin cho bác biết ngay.

Ra khỏi cửa Khôi chạy vòng về phía sau nhà bà Hương xem qua con đường nằm sát vách tường, rồi lên xe gọi Việt :

- Tụi mình về thôi.

Việt đạp xe theo bạn. Cả hai phóng thật nhanh trên đường về. Tới chiếc cầu gỗ bắc qua lạch nước, Khôi xuống xe :

- Tụi mình sang kia chơi một lát.

- Đâu ?

- Sang bên nhà Tuấn.

Dừng xe vào một hàng rào, cả hai thả bộ qua cầu. Khôi trầm ngâm hỏi bạn :

- Cậu có ý kiến gì không ?

Việt đáp :

- Tớ nhận thấy một điều : Vết chân ở nhà bà Hương không phải của thằng Chín Đầu Bò, vì lớn quá.

Khôi gật đầu :

- Đúng và theo tớ thì những vết chân đó cũng không phải của người vùng này. Phần đông người ở đây đều đi chân không, hoặc đi dép cao su. Mà đây là dấu giày hần hoi.

Việt không để ý đến điểm đó, và phục sự tinh ranh của bạn.

Tuy nhiên anh cũng nêu ra một thắc mắc :

- Nếu tên trộm không phải là người vùng này, làm sao hần biết nhà bà Hương có những chiếc cúp bạc, và thông tỏ đường lối để vào lấy cắp ? Ai đã chỉ vẽ cho hần ?

Khôi đáp :

- Rất có thể là thằng Chín Đầu Bò.

Giữa lúc ấy thì Chín Đầu Bò hiện ra. Hần từ con đường mòn nhỏ khỏi bụi cây, và tiến ngược chiều về phía Khôi, Việt. Hình như hần tới trại của Tuấn. Thấy Khôi, Việt, hần vội nhìn đi chỗ khác.

Khôi cười gằn, nói :

- Ê, Chín, đêm qua có đơm được nhiều cá không ?

Chín Đầu Bò không thèm trả lời, quắc mắt nhìn lại, rồi đi thẳng.

Khôi nhún vai bảo bạn :

- Nó cay tụi mình lắm đấy. Không may nó lại gặp phải bọn mình. Nếu nó là người đưa đường chỉ lối cho người đàn ông lạ mặt vào lấy trộm trong nhà bà Hương, thì khi lấy được rồi tên trộm đã giao bao đồ cho nó giữ.

- Tại sao ?

- Để nó giấu kỹ một chỗ trước khi tẩu tán. Và để tên kia đi làm ăn đám khác.

- Cậu có chắc thế không hay đó mới chỉ là...

- Là một giả thuyết như người ta thường nói chứ gì ? Trong các vụ điều tra, luôn luôn phải đặt ra những giả thuyết chứ !

- Biết đâu trong chiếc bao ấy chỉ toàn những trái cây !

Khôi nhìn Việt với ánh mắt giận dữ :

- Cậu ngu lắm. Thôi được rồi, hãy cứ tìm cho ra cái bao đó đã, rồi cậu sẽ thấy ! Bây giờ phải gặp Tuấn đã và nói cho hắn biết rõ ý mình.

- Tối mai mình mới gặp Tuấn được.

- Biết rồi ! Khổ lắm ! Nói mãi ! Cần gặp bây giờ thì phải tìm cách mà gặp nó chứ. Mình thử coi nó có trong vườn thì kêu nó lại sát hàng rào mà nói chuyện không được sao ?

Cả hai bước nhanh lại phía nhà Tuấn. Việt chợt kêu :

- Ủa, chiếc xe của Lê Vinh không còn đây nữa.

Khôi nhìn quanh, gật đầu :

- Ừ nhỉ ! Anh ta có nói hôm nay anh ta đi mà.

- Phải nhưng cũng lạ chứ !...

- Sao ?

- Lạ, vì anh ta đi ngay sau vụ trộm. Anh ta lại không chịu nói cho biết đi đâu. Và tối qua khi gặp bọn mình anh còn mặc nguyên quần áo.

Khôi cau mày :

- Như thế là cậu vừa đặt thêm một giả thuyết nữa đấy. Ừ biết đâu chẳng phải là Lê Vinh ?

Việt vội đáp :

- Tớ mong giả thuyết này không đúng, vì tớ thấy Lê Vinh rất có cảm tình.

Tới nhà Tuấn, đôi bạn men theo phía hàng rào tìm chỗ hồng mà tới qua Tuấn đã dùng để chui vào trong vườn. Lúc ấy Khôi lách nửa người vào, Việt bám theo sau, nhìn qua vai bạn.

Vườn nhà Tuấn trái với các trang trại khác, trồng toàn hoa đẹp. Vườn đầy hoa, nhưng trông vẫn quạnh quẽ buồn thiu. Ngôi nhà rộng rãi, kiểu biệt thự đứng giữa khu vườn vắng lặng đó càng thấy buồn tẻ hơn nữa.

Không có bóng ai bên trong cả. Đôi bạn phải chờ khá lâu mới thấy Tuấn cầm một cuốn sách bước ra vườn, đầu cúi nhìn xuống đất, dáng điệu như đang trầm ngâm suy nghĩ.

Khôi nhặt một hòn sỏi, ném về phía Tuấn đang đi, khẽ gọi :

- Tuấn !

Tuấn ngừng lên, nhìn về phía hàng rào. Nét mặt Tuấn rạng rỡ, khi thấy Khôi viết. Anh lăm lét nhìn vào trong nhà, rồi nhẹ nhàng đi tới thăm bảo :

- Gặp các anh vui mừng quá.

Khôi nói :

- Chúng tớ cũng đang mong gặp cậu để nhờ cậu một việc.

- Tôi có một chuyện rất lạ muốn kể lại các anh nghe. Đêm qua, lúc tôi vừa chui vào trong vườn thì...

Khôi cắt ngang :

- Khoan đã, chúng tớ muốn nhờ cậu điều này là...

Tuấn tiếp :

- Nhưng để tôi nói rõ cho anh nghe đã...

Cả Khôi lẫn Tuấn đều tranh nhau bộc lộ ý muốn mình nên cùng

không để ý đến lời nói của nhau. Chưa kịp phân bày thì cánh cửa sổ trên lầu biệt thự đã mở ra và có tiếng gọi :

- Tuấn !

Tuấn quay lại, còn Khôi, Việt vội nép vào hàng rào.

Trên cửa sổ hiện ra một ông già tóc hoa râm. Ông nghiêng mình trên khuôn cửa, gọi xuống :

- Tuấn, vào học thôi chứ ! Đến giờ rồi...

- Dạ, một lát nữa rồi con vào. Chỉ mấy phút nữa thôi ạ.

- Không được ! Vào ngay.

Cánh cửa sổ đóng sập lại.

Tuấn lắc đầu chép miệng bảo bạn :

- Thôi để đến chiều mai vậy. Nếu có cơ hội tôi sẽ gặp các anh.

Tuấn quay vào. Khôi Việt trở về đường cũ. Khôi lẩm bẩm :

- Giận thật.

Và dẫm nát một đám cỏ, Khôi cúi kinh tiếp :

- Chúng mình đành phải tìm lấy cái bao bố ấy vậy. Chắc ở đây thôi !

Bóng người dưới trăng

Chương năm

Cuộc điều tra của nhà chức trách

Hôm sau, trong bữa ăn sáng, dưỡng Tư bảo Khôi, Việt :

- Sáng nay có cháu nào rảnh giúp dưỡng một việc được không ? Chỉ

cần một người thôi và cũng không mất bao nhiêu thì giờ.

Khôi, Việt đưa mắt nhìn nhau.

Cả hai đều khó nghĩ quá, vì ngày hôm nay họ đã tính trước bao nhiêu việc phải làm rồi.

Trước hết họ cần gặp Dũng và Bạch Liên để báo cho hai người đó biết những việc đã xảy ra.

Sau đó họ sẽ tiếp tục điều tra cho đến chiều, và rồi đến tối còn ra chỗ hẹn gặp Tuấn nữa.

Như vậy họ làm gì còn thì giờ rảnh nữa. Nhưng khi dựng Tư đã nhờ thì không lẽ mà từ chối được. Bởi vậy Khôi đành nhặt một mẩu bánh, thò tay xuống dưới bàn. Khi đưa lên anh chìa hai tay nắm kín ra trước mặt Việt hỏi :

- Tay nào có, tay nào không ?

Việt chỉ nắm tay trái :

- Tay này có !

Anh đã đoán sai, vì mẩu bánh Khôi nắm trong tay phải. Như thế có nghĩa là Việt phải lãnh công việc dựng Tư muốn nhờ.

Anh nói ;

- Thưa dựng, có việc gì để cháu làm.

Dựng Tư cười bảo :

- Dựng nhờ cháu đem đôi bò qua bên trại của bác Hai soạn để cho bác ấy mượn ít ngày. Khi về, bác Hai sẽ trao cho cháu một cái bọc cầm về cho dựng. Có thể thôi, cháu đi ngay hộ dựng.

Công việc chẳng có gì khó, nhưng quả tình không hứng thú chút nào. Trại của ông Hai Soạn cách đây chừng hai cây số. Việt có thể đem theo xe đạp để khi trở về cho chóng.

Khôi theo Việt xuống chuồng bò, dặn bạn :

- Tớ ra ngoài lều gặp bọn Dũng và Bạch Liên. Cậu cố gắng thi hành công tác của dưỡng Tư cho lẹ rồi ra ngay đấy nhé.

Việt gật đầu, lẳng lẳng lừa cặp bò lên đường. Anh dắt chiếc xe đạp và đem theo con Vện, để nó giúp anh dồn thúc cặp bò đi trật tự trên đường.

Cuộc hành trình thật chậm chạp, vì đôi bò luôn luôn ngừng lại, đứng gậm cỏ bên đường. Nhưng rồi cũng tới nơi. Bác Hai Soạn dẫn Việt đưa bò vào chuồng. Bác Hai nhỏ người, xương xẩu, không mập mạp phì nộn như dưỡng Tư nhưng tánh tình cũng dễ dãi vui vẻ như thế.

Cũng như mọi người trong vùng, bác có biết tin vụ trộm ở nhà bà Hương Mỹ và tức tối bảo Việt:

- Bác mà bắt được tên trộm đó, thế nào bác cũng đập cho nó mấy gậy. Thật không có gì khốn nạn bằng lấy trộm của một người đàn bà goá bụa, già lão như bà Hương ! Phải không cháu ?

- Dạ !

Việt mong chóng xong việc để về gặp các bạn. Bác Hai đưa cho Việt một gói vuông dặn :

- Cháu mang gói này về cho cẩn thận, trong gói có mấy cái bọng ong của dưỡng cháu đó. Cầm nhẹ nhẹ kéo bề mặt nghe cháu !

Việt cảm ơn, chào bác Hai rồi lên xe. Anh đạp chậm chậm, một tay ôm cái gói. Việt rất thích những tổ ong của dưỡng Tư. Những đàn ong hàng ngàn con luôn luôn bận rộn vào những công việc riêng trong cái vương quốc nhỏ bé của chúng. Tiếng ong vo ve tấp nập cả một góc vườn. Mỗi lần tới chỗ dưỡng Tư nuôi ong , Việt chỉ dám đứng xa nhìn lại, vì sợ ong chích. Nhưng dưỡng Tư thì không coi sao cả, có khi ong bám cả trên mặt dưỡng mà không việc gì. Cũng như mọi sinh vật khác, loài ong nếu được chăm sóc tử tế không làm hại ai bao giờ.

Đó là một trong những điều Việt học hỏi được trong các ngày nghỉ ở vùng quê. Nếu gia đình Việt cũng có một trang trại ở gần đây, thì Việt sẽ có thể giúp ích ba má rất nhiều với những điều hiểu biết của mình. Mong ước có trại riêng làm Việt hứng khởi. Anh cất tiếng hát một bài ca vui và quên hết mọi chuyện khác, quên cả các bạn đang chờ, lẫn vụ trộm ở nhà bà Hương Mỹ.

Giữa lúc Việt vừa xuống xe ở sân áp thì dưỡng Tư cũng ló đầu ra cửa sổ gọi :

- Việt, cháu vào ngay đây dưỡng bảo.

Việt ngạc nhiên nhìn dưỡng Tư. Giọng nói của dưỡng nghe nghiêm khắc khác hẳn mọi khi và nét mặt của dưỡng không tươi cười như trước. Chắc hẳn có điều gì không xong rồi đây.

Việt vội bước vào nhà. Dưỡng Tư ngồi trước bàn., đối diện với dưỡng là thầy Bách, nét mặt lầm lì nghiêm trọng.

Việt đặt gói bông ong trên bàn, nhìn thầy Bách phân vân không hiểu thầy tới đây có chuyện gì. Dưỡng Tư tăng hắng cho thông cổ họng rồi nói :

- Cháu Việt, thầy Bách đây vừa cho dưỡng hay một việc mà dưỡng không hiểu gì cả. Hình như tối hôm kia, đúng vào đêm bà Hương Mỹ mất trộm, có người đã trông thấy Khôi và cháu ở ngay bờ lạch. Lúc ấy vào quãng nửa đêm, giờ các cháu đi ngủ cả rồi. Dưỡng nhớ đêm hôm ấy hai cháu không có xin phép đi dưỡng đi đâu cả. Vậy sao lại có chuyện lạ như thế được ?

Việt đứng lặng người đi một lúc. Anh hiểu ngay tình thế và cố trấn áp bối rối. Đêm ấy chỉ có hai người gặp bọn anh : Lê Vinh và Chín Đầu Bò. Trong hai người ấy tất phải có một người đã nói ra!

Lấy lại bình tĩnh Việt trả lời :

- Thừa dưỡng, tối hôm ấy cháu và Khôi không dám xin phép đi dưỡng nhưng có ra ngoài chơi ban đêm thật.

Anh nhìn thầy Bách hỏi :

- Xin thầy cho biết ai đã nói với thầy ?

Viên công an quận gần giọng nói :

- Điều này cậu không được phép hỏi; cậu trả lời ngay cho tôi biết các cậu ra ngoài làm gì đêm hôm ấy ?

- Chúng em không làm gì cả ! Thấy trăng đẹp... và không ngủ được nên... chúng em ra dạo chơi một lát...

- À, các cậu đi chơi ! Mọi khi hể cứ không ngủ được các cậu cũng đi dạo như thế này chứ ?

Việt liếc nhìn sang dưỡng Tư, đáp :

- Không ạ. Đây là lần đầu chúng em ra ngoài ban đêm.

- Lần đầu ! Mà các cậu có thẳng đường lên quận không ?

- Dạ không, chúng em đi dọc bờ lạch nước...

- Cậu nói chỉ đi chơi thôi ! Giữa nửa đêm các cậu lén nhà đi chơi như thế, kẻ cũng lạ thực !

Thấy nhóm người về phía trước, đột ngột hỏi :

- Chỉ có thể thôi, hả ? Các cậu có gặp ai không ?

Về doạ nạt của thầy Bách làm Việt hoảng sợ. Nhưng anh nhất định giữ kín về người lạ mặt và cuộc đối thoại giữa người ấy với Chín Đầu Bò đêm hôm ấy. Anh nói :

- Thưa thầy, chúng em gặp hai người : thằng Chín Đầu Bò và người thanh niên có chiếc xe hơi hai mã lực tên là Lê Vinh.

Dưỡng Tư từ nãy giờ vẫn ngồi im, chợt hỏi :

- Thằng Chín nó đi đâu giờ ấy ?

Thầy Bách đáp :

- Nó đi đơm cá. Tôi sẽ kiểm lại lời khai của nó có đúng không ! Còn người thanh niên có chiếc xe hơi tôi sẽ cho điều tra.

Quay sang Việt, thầy hỏi tiếp :

- Cậu chỉ gặp có hai người đó thôi, không thấy ai khác nữa ?

- Vâng.

Thầy Bách đứng lên :

- Được. Tạm thời như thế là đủ. Nhưng tôi nói trước cho cậu rõ, tôi chưa tin ở lời khai của cậu đâu. Nếu có điều gì gian dối các cậu sẽ chịu hậu quả.

Đôi mắt thầy soi mói nhìn thẳng vào mắt Việt, rồi quay lại dựng Tur, thầy bảo :

- Có điều lạ là hai chú nhỏ này lên đi chơi đúng vào đêm nhà bà Hương Mỹ bị mất trộm.

Việt mở to đôi mắt kinh ngạc nhìn thầy Bách :

- Sao, thầy nghi cho chúng em đã lấy cắp những thứ ở nhà bà Hương ư ?

- Chưa biết, tôi còn điều tra.

Nói đoạn thầy Bách đi ra. Nhìn ra cửa sổ, Việt thấy thầy lên xe đạp chậm chậm ra cổng. Việt quay lại dựng Tur lúc ấy đang chú mục nhìn mình. Anh nói :

- Thưa dựng, chắc không đời nào dựng nghi cho chúng cháu lên ăn trộm ở nhà bà Hương !

- Phải, dựng Tur đáp, dựng biết Khôi và cháu không khi nào làm bậy như thế. Nhưng thầy Bách có quyền nghi ngờ tại vì các cháu đã lên nhà đi chơi vào buổi tối mà không xin phép. Dựng muốn biết

các cháu đi đâu đêm ấy và có chuyện gì.

Lời nói đầm đạm của dưỡng Tử làm Việt yên lòng. Anh thuật lại cho dưỡng nghe gần hết đầu đuôi, chỉ không nói rõ về người đàn ông lạ mặt, vì ngại dưỡng sẽ nói lại với thầy Bách.

Nghe xong, dưỡng Tử lắc đầu mỉm cười :

- Dưỡng biết tuổi các cháu hay nghịch ngợm và ưa mạo hiểm tìm tòi những điều bí mật. Nhưng tội của các cháu lên nhà đi chơi ban đêm mà không xin phép dì dưỡng cũng đáng phạt lắm. Vậy bắt đầu từ ngày mai, để các cháu khỏi rảnh rỗi tay chân, dưỡng bắt buộc các cháu theo thợ ra bãi trồng khoai bắp với họ mỗi buổi sáng cho tới khi nào xong mới thôi. Khi ấy dưỡng sẽ có việc khác cho các cháu làm nữa nghe không ?

- Thưa dưỡng, vâng !

- Thôi được, bây giờ cháu có muốn tìm Khôi và các bạn thì cứ đi. Nhưng đừng có về trễ bữa cơm mà dưỡng không bằng lòng đó.

Việt ra tới chỗ các bạn tụ họp thì đã thấy Khôi, Dũng và Bạch Liên đang nóng lòng chờ đợi.

- Sao lâu thế ? Chúng tớ đang mong cậu.

Việt ngồi xuống hỗn hển bảo Khôi :

- Cậu đã kể cho Dũng và Bạch Liên biết rõ cả chưa ? Có chuyện rắc rối lắm.

- Nói rồi, nhưng làm sao ? Có chuyện gì rắc rối ?

- Thầy Bách vừa mới gặp dưỡng Tử hỏi tại mình đêm qua lên nhà đi đâu. Thầy ấy nghi mình nhúng tay vào vụ trộm nhà bà Hương Mỹ.

Khôi sừng sốt kêu :

- Trời !

Việt thuật lại rõ ràng cuộc hạch hỏi của thầy Bách và hình phạt của dượng Tư bắt phải ra bãi trồng đủ mấy mẫu khoai.

Khôi khỏ sở ra mặt. Anh không ngờ viên công an quận lại có thể nghi ngờ cho anh và Việt như thế. Lặng đi một lát, Khôi mới nói :

- Tớ muốn biết ai đã nói với thầy Bách là bọn mình đi chơi đêm ấy. Hắn chỉ có thằng Chín Đầu Bò, hoặc Lê Vinh.

Bạch Liên nói :

- Liên chắc không phải Lê Vinh đâu !

Khôi đáp :

- Rất có thể vì xem bộ Lê Vinh bí mật lắm. Nhưng đúng hơn có lẽ là thằng Chín Đầu Bò.

Dũng nêu ý kiến :

- Biết đâu thằng Chín chẳng nhúng tay vào vụ này, nên mới nói với thầy Bách có gặp Khôi Việt để làm lạc hướng vụ điều tra.

Khôi lộ vẻ bứt rứt :

- Bây giờ chỉ có một cách là làm sao tìm ra chiếc bao bố mà người đàn ông đã trao cho thằng Chín. Chúng mình phải cố tìm mới được.

Việt thắc mắc :

- Bọn chúng mình chẳng làm gì được trước khi gặp Tuấn. Hắn hẹn tối nay sẽ ra đây, nhưng bọn mình đừng hòng lên đi nữa, vì dượng Tư đã cấm rồi.

Khôi thờ dãi :

- Ủ, nhĩ ?

Anh thấy không còn phương thế nào nữa. Tuy nhiên anh vẫn ngờ cho thằng Chín đã giấu cái bao bố bí mật ấy trong vườn nhà Tuấn,

vẫn hy vọng nhờ sự giúp đỡ của Tuấn.

Khôi nói :

- Nếu vậy, ta đến gặp Tuấn ngay bây giờ. May ra có hẩn trong vườn thì kêu hẩn lại bờ giậu, nói cho hẩn biết.

Bạch Liên gật đầu :

- Phải đấy, Liên cũng đang muốn biết mặt mũi Tuấn ra sao.

Dững nói :

- Chúng mình chẳng cần kéo cả bọn đến nhà Tuấn làm gì. Nên chia nhau đi tìm chỗ khác nữa, chẳng hạn những hang hốc quanh đây, nơi thằng Chín thường đem cá trộm.

Ý kiến của Dững được cả bọn tán thành. Việt cùng Bạch Liên đến nhà Tuấn. Còn Khôi với Dững dắt con Vện vào các bờ bụi tìm kiếm.

Trên đường đến nhà Tuấn, Bạch Liên hỏi Việt:

- Tuấn thế nào hờ Việt ?

- Đàng hoàng lắm, Việt đáp, Tuấn chơi với bọn mình được. Chỉ hiềm ông cha nuôi của Tuấn quá nghiêm khắc.

- Thế còn thằng Chín Đầu Bò, Việt có chắc nó là thủ phạm trong vụ này không ?

Việt lắc đầu :

- Không chắc có phải hẩn. Nhưng có lẽ hẩn tòng phạm với người đàn ông kia.

- Còn Lê Vinh, chẳng lẽ người như anh ta mà lại đi ăn trộm sao ? Nghi cho anh ta thật là bậy !

- Thì toàn là những nghi vấn cả. Cũng như thầy Bách đã nghi cho Khôi với Việt.

Bạch Liên gật đầu :

- Dĩ nhiên, có đời nào Khôi Việt lại làm như thế.

Lời nói của Bạch Liên làm Việt đỡ băn khoăn. Thực không gì áy náy bức tức cho bằng bị người ta gán cho mình cái tội xấu xa nhất là tội ăn cắp.

Qua hết con đường mòn, đôi trẻ tới hàng rào nhà Tuấn. Vạch rào nhìn vào, không thấy có ai trong vườn. Phải chờ một lúc lâu, mới nghe có tiếng nói. Để ý nhìn, Việt thấy có hai người : một người là cha nuôi của Tuấn, còn người kia là một thiếu nữ trẻ đẹp. Thiếu nữ mặc chiếc áo màu tươi vừa đi vừa trò chuyện với cha nuôi của Tuấn. Họ tiến về phía hàng rào, chỗ Việt và Bạch Liên đứng nấp bên ngoài.

Việt nghe rõ tiếng ông già nói :

- Mỹ Dung ạ, ba nghĩ con không nên lo cho thằng Tuấn. Một ngày kia, con sẽ có con và rồi con sẽ hiểu. Ba có trách nhiệm nuôi thằng Tuấn, nên ba phải lo cho tương lai của nó. Con trách ba quá nghiêm khắc với nó, nhưng là để cho nó nên người.

Việt hiểu ngay thiếu nữ đó là ai, Tuấn đã nói nhiều về nàng. Mỹ Dung thông thả đáp :

- Thừa ba, con cũng biết ba làm như thế là phải, song con thiết tưởng Tuấn hãy còn nhỏ mà ba cấm đoán nó quá cũng tội nghiệp. Tuổi nó cần được chơi nhớn như những đứa trẻ khác và...

Giữa lúc ấy thì Bạch Liên vì đứng sát hàng rào bị những lá găng cọ vào mũi, nên buồn hắt hơi. Cố nhịn nhưng không được, Bạch Liên bịt miệng :

- Hắt xì !

Cha con Mỹ Dung đi cách xa hàng rào có mấy bước vội quay lại. Ông già hỏi :

- Cái gì thế ?

Hình như Mỹ Dung thoáng thấy đôi trẻ nên nàng bảo cha :

- Chắc có con chó ngoài hàng rào. Ba để con lại coi...

Và Mỹ Dung bước thẳng tới chỗ đôi trẻ đứng nấp.

Việt toan kéo Bạch Liên chạy trốn, nhưng bỗng ngừng lại, vì thấy Mỹ Dung nháy mắt mỉm cười, rồi giả bộ nói :

- Xì, chó con, làm gì đó mà !

Việt rụt cổ lại, cố nhin cười : Rõ ràng Mỹ Dung không thể nhầm Việt là con chó được, và Việt hiểu ngay nàng muốn che chở cho các bạn của Tuấn.

Nàng đến gần khẽ nói :

- Tuấn đang ở trong nhà. Tối nay Tuấn sẽ ra chỗ hẹn, nếu có thể.

Đoạn nàng cao giọng :

- Chó con, đi chỗ khác !

Việt mỉm cười gật đầu :

- Cám ơn chị.

Rồi kéo Bạch Liên lảng ra chỗ khác. Đi một quãng xa Bạch Liên mới cười ngặt nghẽo

- Kỳ quá, lúc nghe chị ấy kêu mình là chó, Liên muốn sủa lên mấy tiếng !

Việt bần khoản :

- Gặp được Tuấn thật khó ! Không biết phải làm cách nào bây giờ ?

Cả hai trở về đường cũ thì cũng vừa gặp Khôi với Dũng. Khôi nói :

- Bọn này sục sạo khắp nơi không tìm thấy gì cả.

Việt đáp :

- Bọn này cũng vậy, không gặp được Tuấn.

Nghe Việt kể lại đầu đuôi, Khôi bứt tóc càu nhàu :

- Uổng quá, sao không nhắn chị Mỹ Dung nói hộ với Tuấn ?

Việt cãi :

- Nói không được vì ông già đứng ngay gần đó.

Khôi quay sang cự Bạch Liên :

- Chỉ tại cô, nhè ngay lúc đó mà hắt hơi !

Bạch Liên sịu mặt :

- Tại mấy cái lá gừng chứ tại gì Liên. Nó cọ vào mũi Liên nhột muốn chết, nhịn không được !

Khôi thở dài :

- Thế là hết hy vọng, chẳng còn cách nào nữa ! Từ ngày mai bọn này cũng hết cửa quây vì bị dựng bắt đi trồng khoai rồi.

Dũng bàn :

- Để mai tớ gặp Tuấn cho được không ?

Khôi nhẩy lên :

- Trời, ý kiến hay quá. Nhưng cậu còn mắc nhiều việc...

- Không sao, tớ sẽ gắng làm cho xong trước khi đi gặp Tuấn; tớ sẽ nói cho hấn biết ý định của mình rồi sẽ trở về ngay.

- Cậu nhớ bảo hấn nếu tìm thấy chiếc bao bố thì viết mấy chữ để lại

trong lều và đừng quên nhắc hần là tớ với Việt mong gặp hần lắm.

- Được rồi, Dũng đáp. Thôi bây giờ chúng mình giải tán đi. Tớ còn phải về lo việc nhà hầu mai có rảnh mà đi gặp Tuấn.

Bóng người dưới trăng

Chương sáu Khám phá của Tuấn

Khôi Việt trở về đến ấp Xuân Lộc thì trời đã xẩm tối. Bữa cơm đã ăn xong. Dượng Tư vì đã dặn trước Khôi. Việt không được về trễ bữa ăn nên tức giận không thèm nói với Khôi Việt nửa lời. Dượng bảo dì Hạnh :

- Tụi nó khoẻ đi chơi thì cho chúng nhịn luôn, khỏi phải ăn !

Khôi. Việt biết dượng Tư đang giận, len lén trở về phòng ngủ. Dì Hạnh theo vào ngồi trên mép giường cạnh Việt rầu rĩ nói :

- Các cháu hư quá ! Hồi chiều dượng mới cho dì hay các cháu đã lén đi chơi tối đúng vào đêm nhà bà Hương Mỹ mất trộm, nên đã bị thầy Bách nghi ngờ. Dượng cũng có căn dặn các cháu, có đi đâu thì cho dì dượng hay, và phải trở về trước bữa ăn cơm để dì dượng khỏi mong, mà sao các cháu không vâng lời ?

Khôi đáp :

- Chúng cháu có nhớ lời dượng Tư dặn, nhưng vì...

Việt tiếp :

- Vâng, thưa dì chúng cháu cũng muốn về trước bữa cơm, chỉ tại...

Dì Hạnh không nhịn được, sáng giọng :

- Tại vì sao ? Dì không thể chịu nổi nữa, các cháu chỉ làm phiền cho dì dượng thôi ! Các cháu đã lớn rồi, đâu còn nhỏ dại nữa, không lẽ

các cháu còn muốn để cho dì nọc ra đánh nữa hay sao ?

Tội nghiệp dì Hạnh, dì thật là một người đàn bà hiền đức. Thương giận cháu mà quở mắng, nhưng mới nói được bấy nhiêu, nước mắt dì muốn long lanh chảy ra.

Việt sững người nhìn dì. Nét mặt rầu rĩ của dì Hạnh không khác gì nét mặt rầu rĩ của mẹ Việt khi thấy con có lỗi. Việt ôm chầm lấy dì ngậm ngùi nói :

- Cháu xin lỗi dì. Chỉ vì chúng cháu mãi tìm dấu vết quân gian trong vụ trộm nhà bà Hương Mỹ nên mới về trễ. Nhưng chúng cháu đoán chắc với dì là chúng cháu sắp tìm ra thủ phạm.

- Nếu chúng cháu tìm ra được sao không báo ngay cho nhà chức trách biết ? Các cháu hãy nói cho thầy Bách biết.

Khôi trình bày :

- Nhưng thưa dì, chúng cháu chưa đủ bằng chứng đích xác. Chừng nào nắm được đầy đủ, chúng cháu sẽ báo ngay, chứ bây giờ thầy Bách còn đang nghi cho chúng cháu, dì bảo chúng cháu nói làm sao được.

Dì Hạnh mỉm cười :

- Dì chắc thầy Bách làm bộ nghi cho các cháu để dễ điều tra đó thôi chứ thầy đâu có ngốc như cháu tưởng.

Việt nắm tay dì Hạnh đặt lên môi :

- Dù sao chúng cháu cũng phải nắm đủ bằng cứ mới bày tỏ với thầy ấy được.

Khôi tiếp :

- Với lại, chúng cháu hy vọng chỉ nội ngày mai là có tin tức đích xác thôi, chừng ấy chúng cháu sẽ nói hết với thầy Bách.

Dì Hạnh im lặng nhìn Khôi, Việt rồi dụi dụi bảo :

- Ừ thôi, dì tin các cháu. Dì thương các cháu như con dì, nên dì không muốn các cháu làm điều gì dại dột, các cháu phải nhớ đấy nhé. Bây giờ các cháu tạm ăn ít khoai luộc này cho đỡ đói rồi ngủ đi, kéo sớm mai còn phải ra bãi với dượng.

Dì Hạnh đi ra khỏi rồi, Việt quay lại hỏi Khôi :

- Sao cậu lại nói với dì Hạnh là nội ngày mai sẽ báo cho thầy Bách biết. Mình đã chắc gì nhờ được Tuấn tìm ra được chiếc bao bố kia đâu ?

Khôi đáp :

- Đúng thế. Tối nay Dũng sẽ gặp Tuấn lo tìm cho ra chiếc bao bố giấu trong vườn nhà hắn, bằng không thì nội ngày mai cũng phải báo cho thầy Bách hay để thầy ấy kịp thời hành động, kéo vụ trộm qua đi mấy ngày rồi. Người đàn ông lạ mặt đi với thằng Chín Đầu Bò tất phải quay lại để lấy chiếc bao bố ấy đem đi. Từ bây giờ đến mai, chúng mình chẳng còn bao nhiêu thì giờ nữa, và cũng chẳng làm gì được. Thôi cứ ngủ đi rồi việc tới đâu sẽ hay.

Nói đoạn Khôi thở dài, quay mặt vào tường và chừng năm phút sau, anh ta đã ngủ say. Riêng Việt lo lắng trần trọc không sao ngủ được.

Tảng sáng hôm sau, mắt Việt còn cay sè, thì dượng Tư đã vào gọi các anh dậy. Giọng nói của dượng tuy không được niềm nở như mọi bữa nhưng dượng cũng không trách mắng gì về tội về trễ tối qua nữa. Chắc là dì Hạnh đã nói hết với dượng rồi. Sau bữa điểm tâm dượng đưa Khôi Việt ra bãi.

Trồng khoai là một công việc nặng nhọc đối với hai cậu học sinh ở tỉnh như Khôi Việt. Trước hết phải cấp một thúng dây khoai đi men theo luống đất và cứ mỗi bước lại phải cúi mình cắm một cọng xuống đất. Việc tuy không khó nhưng khá mệt. Các luống đất song hàng khít nhau nên đi đứng không được thoải mái, lại phải chăm chú trồng cho ngay hàng.

Khôi, Việt men theo các luống đất mà như phải đi hàng bao cây số. Trong vòng một giờ Việt tưởng như qua một thế kỷ. Anh bước ưỡ

oải, lòng buồn rã rượi. Điều làm Việt áy náy hơn cả là đã làm dượng Tư phật ý, và còn bị thầy Bách nghi ngờ. Anh luôn tự hỏi không biết đêm rồi Dũng và Tuấn có tìm ra kết quả gì không. Nếu họ thấy được chiếc bao bố và khám phá ra những gì dưng bên trong để báo cho thầy Bách biết, rồi xếp đặt một cuộc rình bắt thì chắc chắn sẽ lòi ngay ra thủ phạm.

Ý nghĩ ấy làm Việt đỡ bứt rứt. Nhìn lên đầu bãi, anh chợt thấy Dũng đứng xớ rớ gần đồng dây khoai. Khôi vừa hết dây giống, đem thúng tới lấy thêm và Việt thấy họ nói với nhau. Trong vòng vài phút, Dũng bỏ đi còn Khôi quay trở xuống bãi. Chờ Khôi tới gần, Việt hỏi :

- Có tin gì không ?

Khôi chán nản lắc đầu :

- Vẫn chưa gặp được Tuấn. Tối qua Dũng đã ra ngoài lều chờ hán có gần hai tiếng đồng hồ.

- Ngán thật ! Cậu tính sao bây giờ ?

- Còn tính gì nữa ! Chỉ còn cách nói cho thầy Bách rõ. Tin hay không tùy thầy ấy, và để mặc thầy hành động. Tớ cũng có dặn Dũng tối nay bọn mình sẽ cố gắng ra họp nhau ngoài lều.

Việt thở dài tiếp tục công việc. Thời khắc trôi qua chậm chạp buồn tẻ. Tối trưa, dì Hạnh mang ra một lẵng thức ăn. Dì nhìn những luống kkhoai mới trồng, tỏ vẻ hài lòng, mỉm cười bảo :

- Hai cháu giỏi lắm. Thôi hãy nghỉ tay đi ăn trưa đã. Chỗ còn lại làm nốt nửa giờ nữa là xong. Dì có đem theo thức ăn cho các cháu đây. Các cháu ăn uống nghỉ ngơi cho khỏe, rồi chiều hãy làm tiếp. Làm xong thì về cho sớm đừng có trễ bữa cơm như chiều hôm qua.

Nghe nói đôi bạn mừng rỡ chạy lên khỏi bãi, nhận lấy lẵng thức ăn rồi chạy thẳng đến chỗ hẹn.

Dũng và Bạch Liên đã đợi sẵn ngoài lều. Dũng thuật rõ nỗi thất vọng khi chờ đợi Tuấn cả buổi tối mà không gặp. Bạch Liên bất mãn nói :

- Cái anh chàng Tuấn ấy thật đáng ghét. Mới lần đầu đã sai hẹn.

Việt đáp :

- Không phải lỗi tại Tuấn đâu. Chắc hẳn bị ông già ngăn cấm nên không đi được.

Khôi tiếp :

- Tóm lại là ta không hy vọng nhờ Tuấn tìm hộ chiếc bao bố nữa. Hiện thời chúng ta chỉ còn một giải pháp là báo gấp cho thầy Bách để thầy ấy giải quyết và hành động.

Bạch Liên cự nự :

- Đâu được ! Như thế thì ra công lao dò xét của tụi mình bỗng dưng thầy Bách được phần cả hay sao ?

Khôi nhún vai :

- Chỉ còn cách ấy thôi, vì chúng mình hết hy vọng rồi.

Việt và Dũng cũng chung một ý ấy. Cả ba anh con trai đề nghị rằng nếu cứ chần chờ không báo cho thầy Bách biết thì Chín Đầu Bò sẽ giao cái bao bố cho người đàn ông lạ mặt mất tang, và bà Hương Mỹ cũng chẳng còn mong lấy lại được của đã mất.

Cho nên dù Bạch Liên cực lực phản đối, Khôi vẫn cứ tỉnh táo tiếp :

- Tớ đề nghị thế này : Ăn xong bữa cơm trưa, tớ sẽ phóng xe đạp lên quận tìm thầy Bách ngay. Sau đó kể như chúng mình không còn dính dáng gì vào vụ này nữa.

Bọn trẻ bày thức ăn lên cỗ lạng lẽ ngồi ăn. Mới cách đây mấy ngày, bữa ăn ngoài trời này đáng lẽ ngon miệng và vui vẻ lắm nhưng bữa nay tẻ ngắt. Dũng thì làm lý, Việt khổ sở, còn Khôi cáu kỉnh. Riêng Bạch Liên trách móc hết mọi người, cho bọn trai là ngốc chẳng làm nên trò trống gì.

Khôi cự nự lại, cho con gái là vô tích sự, đã không giúp được gì còn

hay nở mồm và mau nước mắt.

Đang cãi vã lẫn nhau, chợt Khôi nhòm người dậy :

- Im ! Hình như có ai tới.

Quả nhiên có tiếng chân bước, và tiếng nói chuyện từ xa vẳng lại. Chú mục nhìn, bọn trẻ thấy thấp thoáng phía rừng dừa có hai bóng người, trong số đó có một thiếu nữ.

Việt vừa nhận ra được bóng thiếu nữ ấy là ai vội nắm tay bạn :

- Trời, chị Mỹ Dung và...

Giữa lúc ấy một giọng nói vang lên :

- Các anh đang làm gì đấy ?

Mọi người đều nhận ra Tuấn và vì quá sửng sốt không ai nghĩ đến trả lời. Tất cả đều biết Tuấn không bao giờ được ra khỏi nhà ban ngày. Sự có mặt đột ngột của Tuấn làm ai nấy ngỡ ngàng. Cuối cùng Khôi đặt tay lên miệng làm loa gọi :

- Tuấn đó hả ! Tới đây mau lên.

Tuấn vừa chạy vừa thở. Đến gần, Tuấn sôi nổi nói :

- Tôi qua tôi lỡ hẹn với các anh không ra đây được, vì cha nuôi tôi phạt nhốt trong buồng. May sáng nay nhờ có chị Mỹ Dung can thiệp xin cho tôi ra ngoài hóng gió một lát, nên tôi nhờ chị đưa ra đây. Tôi muốn nói với anh chuyện này, lạ lắm. Chắc anh còn nhớ tôi hôm chúng mình gặp gỡ và lúc chia tay nhau có thấy hai bóng người tiến về phía chúng mình, và...

Mỹ Dung lúc ấy mới thủng thỉnh tới. Nàng mỉm cười ngồi xuống một tảng đá, nói :

- Cứ tiếp đi, Tuấn. Kể cho các bạn em nghe rồi còn phải về cho kịp giờ đấy nhé !

- Nói mau đi, Tuấn. Cậu biết gì về hai bóng đen ấy ?

- Tôi nấp sau hàng rào nên nghe rõ họ và nhận ra thằng Chín làm vườn cho nhà tôi đang nói chuyện với người đàn ông về bao bố...

Khôi cắt ngang :

- Chúng tớ biết rồi vì cũng nghe như cậu. Rồi sao nữa ?

- Nghe người đàn ông dọa vặn cổ thằng Chín nếu nó mở cái bao bố ra, tôi đoán ngay là có chuyện gì khả nghi. Tôi cũng ngờ thằng Chín đem giấu cái bao bố ấy.

Bọn trẻ vây quanh Tuấn nín thở đứng nghe.

Khôi hấp tấp hỏi :

- Cậu thấy cái bao bố ấy ở đâu ?

- Ở trong nhà kho sau vườn, giấu sau những đồ vật lủng củng khác. Nếu không có ý tìm thì không tài nào thấy được. Tôi đã cố mở xem mà vì dây buộc kỹ quá nên đành chịu.

Khôi nắm chặt cánh tay Tuấn hỏi dồn :

- Trong ấy có những gì ?

- Oái, anh nắm tay tôi đau quá ! Hình như có đựng những vật gì tròn tròn.

- Mềm hay cứng ?

- Cứng và có những góc sắc cạnh.

- Giống như những chiếc “cúp” của các giải thưởng thể thao phải không ?

Tuấn ngạc nhiên đáp :

- Phải, tôi cũng đoán như thế. Nhưng tại sao các anh biết ?

Bóng người dưới trăng

Chương bảy Lê Vinh xuất hiện

Khám phá của Tuấn làm bọn trẻ mừng rỡ. Mới đây họ còn cấn nhằn lẫn nhau, bây giờ thì người nào cũng nhìn Tuấn với vẻ mặt rạng rỡ.

Tuấn không biết gì về vụ trộm trên nhà bà Hương cả. Mỹ Dung cũng vậy. Khi nghi ngờ và tìm ra chỗ giấu chiếc bao bố, Tuấn chẳng biết gì hơn là mong gặp Khôi, Việt để bàn hỏi. Anh cũng không nói với ai ngoài Mỹ Dung.

Mỹ Dung cho biết :

- Chiều qua, Tuấn có cho chị hay, và vì thấy có điều khả nghi nên chị tính hỏi thẳng Chín Đầu Bò, hay báo cho nhà chức trách biết. Nhưng Tuấn muốn nói cho Khôi, Việt biết trước đã. Hiềm vì tối qua Tuấn không thể ra đây được, phải chờ đến bây giờ mới có dịp.

Nhìn thẳng vào Khôi, Việt, Mỹ Dung mỉm cười tiếp :

- Các em có thể nói cho chị biết rõ hơn không ? Tại sao các em lại cho những thứ đựng trong bao bố đó là những chiếc cúp ?

Khôi tường thuật hết mọi chi tiết của câu chuyện, và kết luận:

- Bây giờ tìm ra được cái bao ấy rồi, chúng ta cứ việc đem lên cho bà Hương Mỹ bảo là chúng ta đã tìm thấy những vật bà đã mất.

Ý kiến đó có vẻ hay nhưng Dũng nói :

- Không được, nhờ thầy Bách nghi cho Khôi, Việt thật, thì thầy có thể cho rằng chúng mình đã giấu đi, rồi vì sợ mà đem trả.

Khôi :

- Hay chúng mình đem cái bao ấy ra trước mặt chị Mỹ Dung và nhờ chị làm chứng hộ.

Mỹ Dung :

- Người ta vẫn có thể nghi cho các em giấu đi từ trước.

Dũng :

- Với lại, làm sao lấy ra ngay bây giờ được. Thằng Chín làm trong vườn tất sẽ thấy chúng mình vào nhà kho.

Giữa lúc ấy thì một giọng nói đâu đó thốt lên :

- Tại sao không để nguyên cái bao ở đó, chờ cho thủ phạm đến lấy rồi bắt ngay tại trận ?

Cả bọn giật mình quay lại. Lê Vinh từ một bụi rậm bước ra mỉm cười tiến về phía bọn trẻ :

- Các chú không ngờ có tôi ở đây nhỉ ? Mạnh giỏi cả chứ các em ?

Và chợt nhận ra có người lạ trong bọn Khôi, Việt, anh chỉ Tuấn nói :

- Chú này anh chưa quen !

Việt giới thiệu :

- Đây là Tuấn em của chị Mỹ Dung.

Lê Vinh quay về phía Mỹ Dung nghiêng đầu chào :

- Chào cô !

Anh bỗng ngẩn ra một giây, sững sờ nói :

- Hình như cô là... nàng tiên đã hiện ra lúc tôi hồi tỉnh lại khi còn mê man trong bệnh viện Cộng Hoà ? Tôi vẫn muốn tìm gặp để ngỏ lời tạ ơn, mà không biết cô ở đâu !

Mỹ Dung ngập ngừng đỏ hồng đôi gò má :

- Còn ông là Trung úy Lê Vinh bị thương ở chân ?

- Vâng, nhờ sự chăm sóc tận tâm của bác sĩ... và cô, tôi đã khỏi. Nhưng sau khi tỉnh lại tôi không còn gặp cô nữa !

Mỹ Dung cười :

- Tôi vừa hết phiên trực, và hôm sau theo học một khoá huấn luyện khác, nên Trung úy không gặp là phải. Sau khi tôi trở lại thì Trung úy cũng ra khỏi bệnh viện rồi.

Qua những lời lẽ trao đổi giữa Lê Vinh và Mỹ Dung bọn trẻ được biết Lê Vinh là Trung úy quân đội, và điều ngạc nhiên hơn nữa họ lại quen nhau từ trước.

Sau lời thành thực cảm ơn, Lê Vinh trở lại chỗ ngồi bên bọn trẻ :

- Nào, bây giờ anh em ta bàn nốt câu chuyện cái bao bố với những chiếc cúp bạc bị mất trộm. Anh xin lỗi vì đã nghe lỏm câu chuyện này. Nhưng tại các chú bàn bạc sôi nổi quá nên dù không muốn tò mò, nó cũng vẫn lọt vào tai anh. Chắc không ai phiền anh cả chứ ?

Bọn trẻ nhìn anh mỉm cười và đồng thanh nói :

- Không !

Lê Vinh tiếp :

- Khi nghe rõ sự tình rồi anh đâm ra có ý muốn giúp các em một tay, các em chịu không ?

- Chiiuu !

-Vâng, anh tóm tắt thế này : Có một chiếc bao bố đựng những chiếc cúp bạc bị mất trộm để trong kho chứa đồ của nhà Tuấn. Chiếc bao bố ấy do người giúp việc làm vườn đem giấu ở đó. Đúng không ?

- Đúng !

- Vì một lý do nào đó viên cảnh sát điều tra đã nghi cho Khôi, Việt dính líu vào vụ trộm này. Tại sao ?

Khôi trả lời :

- Tại sau đêm hôm mất trộm, em và Việt trót lên nhà đi chơi.

- À, cái đêm các chú đánh lộn với tên Chín đó chứ gì ?

- Dạ phải !

- Mà tên Chín tức là người giúp việc nhà Tuấn hiện giờ, đã đem giấu chiếc bao bố ấy để chờ người đàn ông; nói cho đúng tên trộm mang đi. Các chú có biết hẳn hẹn tên Chín khi nào trở lại không ?

- Sau ba hôm tức là hôm nay.

- Khôi cần suy luận, ta cũng biết : hẳn sẽ chờ đêm tối mới tới. Vì thế Khôi mới tính đem chiếc bao bố ấy đem trả cho người bị mất, hoặc trao cho nhà chức trách trước khi quân gian tẩu tán. Phải thế không ?

Khôi gật :

- Vâng. Nhưng Dũng bảo như thế không được vì...

Lê Vinh cắt ngang :

- Anh biết rồi, anh có nghe ý kiến của Dũng và anh cho là phải. Như anh đã nói khi nãy, chúng ta nên để cái bao bố ấy ở nguyên chỗ cũ, và rình bắt tên trộm và đồng bọn ngay tại trận.

Khôi nhìn Lê Vinh :

- Nghĩa là chờ cho người đàn ông tới, và...

- Phải, và ta sẽ tóm cổ hắn cùng với tang vật.

Chúng ta sẽ bao vây chặt chẽ chờ khi tên Chín trao cái bao cho tên

trộm, là ta ủa ra trối nghiến hấn lại. Xong rồi chúng ta báo thầy cảnh sát nào đó rằng : “Chúng tôi đã tìm thấy những chiếc cúp bạc mất cắp, và tóm luôn hộ thầy cả tên trộm nữa !”

Ý kiến của Lê Vinh thần tình quá khiến cho bọn trẻ vỗ tay reo mừng.

Mỹ Dung thắc mắc :

- Kế hoạch hay lắm, nhưng Trung uỷ để bọn trẻ này đương đầu với tên trộm sao được !

- Cô chớ ngại. Dĩ nhiên là có cả tôi, cả cô dự vào nữa chứ !

Khôi hoan hỉ :

- Chúng em bầu anh làm chỉ huy trưởng của chúng em.

Lê Vinh mỉm cười :

- Cám ơn, anh chỉ huy tạm thời trong trường hợp này thôi. Ý kiến anh như thế này : Bây giờ Tuấn và Mỹ Dung trở về nhà canh chừng tên Chín thật gắt nếu có gì khác tìm cách báo cho anh biết. Còn các em khác hãy giải tán, chờ đến tối sẽ ra đây gặp nhau lại.

Khôi Việt mau mắn đáp :

- Chúng em sẽ ra đây đúng hẹn.

- Nhưng phải xin phép đảng hoàng đấy nhé.

Dũng cũng nói :

- Cả em nữa.

Lê Vinh gật đầu :

- Được anh sẽ chờ tất cả. Duy có Bạch Liên thì anh nghĩ nên ở nhà mà ngủ !

Bạch Liên dấy nẩy :

- Ừ, em hồng chịu đâu !

- Em phải ở nhà. Anh sẽ dành cho em vinh dự dẫn đầu đem trả những chiếc cúp bạc cho bà Hương Mỹ.

- Nhưng em muốn biết mặt tên trộm.

- Thì chờ đến sáng ngày mai !

Mặc cho Bạch Liên phụng phịu, Lê Vinh giục chị em Mỹ Dung :

- Thôi Tuấn và Mỹ Dung về ngay đi và nhớ canh chừng tên Chín đó.

Chờ cho Mỹ Dung đi khỏi, Lê Vinh cũng bước xuống con đường mòn trở về chiếc xe hai mã lực của anh đậu khuất bên một bụi cây.

Còn lại bọn Khôi, Việt trừ có Bạch Liên, tất cả đều nháy nhót như điên dại. Họ cười, nói, hò hét, và lăn lộn trên cỏ vì vui thích.

Một lát sau, Việt nhớ ra vở vai Khôi :

- Này cậu, còn chỗ khoai phải trồng nốt ?

- Ừ nhỉ, phải làm gấp cho xong !

Hai anh em vội đưa tay chào rồi cắm đầu chạy miết.

Bóng người dưới trăng

Chương tám **Cuộc vây bắt ban đêm**

Sau khi trình bày mọi lẽ cho dưỡng Tư và dì Hạnh nghe, Khôi, Việt khẩn khoản xin phép được ra chỗ hẹn. Đôi bạn phải nói rõ kế hoạch của Lê Vinh, muốn rình bắt tên trộm với tang vật và khai luôn cả lý lịch cùng thành tích của người chỉ huy trong cuộc vây bắt đêm nay, dì Hạnh và dưỡng Tư mới tạm yên lòng.

Được phép rồi, Khôi, Việt vội đi ngay. Đêm hôm ấy trăng lên muộn. Trời tối như bưng. Khôi Việt vừa đi vừa chạy, nôn nả chỉ lo trễ hẹn. Tới chỗ đất trống có bụi rậm, chợt nghe có tiếng hỏi :

- Ai đó ?

Nhận ra tiếng Lê Vinh, Việt đáp :

- Chúng em đây, Khôi và Việt !

- Hay lắm. Các chú đến vừa kịp.

Đôi bạn theo Lê Vinh tới chỗ xe đậu. Dũng đã có mặt tại đó. Lê Vinh mở cửa xe lấy phích nước nóng sữa soạn pha cà phê. Việt chợt nhìn thấy trên mặt ghế ngồi có một khẩu súng lục, đựng trong bao da.

Lê Vinh vừa chuyển cà phê ra tách vừa nói :

- Các chú nên uống với anh một chút cà phê loãng cho tỉnh táo. Trong quân đội mỗi khi có cuộc hành quân về đêm, anh vẫn quen uống một tách thật nóng trước khi lên đường.

Việt trách :

- Thế mà hôm trước tụi em hỏi anh đâu có chịu nói !

- À, các chú hỏi anh ở không quân, thủy quân, hay lục quân ? Anh đáp không phải là đúng đấy chứ, vì anh là biệt động quân mà.

Khôi nói :

- Chắc chiến lắm anh nhỉ !

Việt luôn luôn liếc nhìn khẩu súng giấu hỏi :

- Chốc nữa anh có mang theo khẩu súng kia đi không ?

- Có chứ, cũng nên đề phòng điều bất trắc.

Khôi khoe :

- Ở nhà ba em cũng có một khẩu, nhưng nhỏ hơn và không lắp đạn.

Lê Vinh cười :

- Khẩu của anh cũng thế, không lắp đạn vì chỉ cần dọa thôi. Trong đêm tối, giơ ra cũng đủ cho tên trộm khiếp vía rồi !

Trong khi mọi người nhăm nháp ly cà phê, Lê Vinh tiếp :

- Kế hoạch của anh như thế này, các chú nghe cho kỹ : Cuối vườn nhà Tuấn có một cái cổng gần chỗ nhà kho. Tên Chín tất phải do cửa ấy vào nhà kho để lấy chiếc bao bố. Bên trong đã có Mỹ Dung để ý rình, còn Dũng sẽ nấp phía bên ngoài.

Khôi hỏi :

- Thế còn thằng Chín hiện giờ nó ở đâu ?

- Không rõ, nhưng thế nào nó cũng phải tới để gặp tên kia. Chúng ta phải chờ bắt đúng lúc nó trao chiếc bao bố cho đồng lõa. Dĩ nhiên chúng ta chưa biết rõ chúng gặp nhau ở chỗ nào, trong cổng hay bên ngoài. Điều cần nhất là chúng ta theo dõi mỗi hành động của tên Chín chờ khi nó trao hàng cho tên lạ mặt mới xông ra. Hiểu rồi chứ ?

Bọn trẻ gật đầu. Khôi hỏi :

- Nếu bắt được tên trộm chúng ta phải làm gì ?

- Chúng ta sẽ nhốt hẳn lại, ở trong nhà Tuấn dĩ nhiên, và báo cho cảnh sát biết. Bây giờ, anh tính thế này : Chúng ta nấp cả bên ngoài hàng rào nhà Tuấn, cách từng khoảng đủ liên lạc với nhau : Dũng nấp ở gần cổng, cách đó hai mươi thước là Khôi, đến Việt rồi đến anh. Thấy tên Chín chúng ta cứ nấp nguyên một chỗ chờ cho hắn vào tới nhà kho. Khi ấy Mỹ Dung rình bên trong sẽ báo động ra ngoài bằng cách giả làm tiếng mèo kêu. Lập tức Dũng truyền đi bằng tiếng nhái kêu rồi đến Khôi và Việt. Như thế chúng ta đều được biết khi tên Chín vào tới nhà kho lấy chiếc bao bố. Hiểu chưa !

Bọn trẻ gật đầu.

- Sau đó chúng ta chờ xem tên Chín hành động ra sao. Có thể hắn nấp ở bên trong chờ tên kia tới hoặc sẽ lên đem chiếc bao mang tới chỗ nào đó mà tên kia đã hẹn. Trường hợp này chúng ta sẽ theo bên gót hắn, song phải cố gắng đừng để cho hắn nghi ngờ gì cả. Chừng hắn gặp tên kia rồi, chúng ta sẽ ra tay. Anh sẽ giơ súng ra bắt chúng đứng yên.

Còn như nếu hắn trao cái bao cho tên kia ngay ở cổng, thì Mỹ Dung sẽ giả tiếng mèo kêu lần nữa, và lập tức chúng ta ập ngay lại. Hiểu rõ cả rồi chứ ?

Thấy bọn trẻ gật đầu, Lê Vinh mỉm cười tiếp :

- Trong biệt động đội, khi có một cuộc hành quân, các anh thường ôn lại chỉ thị hai lần. Bởi vậy anh nhắc lại cho các em nghe lần nữa.

Lần này Lê Vinh nói rất thông thả, rành rẽ cho bọn trẻ thấu đáo phận sự của từng người, đoạn nhìn đồng hồ tay anh nói :

- Đã hơn mười một giờ khuya rồi, chúng ta đi thôi.

Việt thu mình ngồi nấp ở chỗ đã chỉ định. Anh có cảm tưởng như một người lính đang thi hành nhiệm vụ và có cả các bạn của mình gần đó sẵn sàng tiếp ứng.

Việt ngồi xổm trên hai gót chân, lắng nghe động tĩnh trong đêm tối, thỉnh thoảng xoay lại kiểng ngồi cho đỡ mỏi. Mặt trăng cuối tuần lúc ấy mới bắt đầu nhô lên, lan tỏa ánh sáng mập mờ trên cảnh vật. Việt nhìn rõ ánh trăng di động trên lùm cây. Anh không rõ đã ngồi nấp như thế bao lâu, nhưng rồi có tiếng bước chân từ phía xa vắng lại, làm anh chú ý. Tiếng bước chậm chạp tới gần rồi ngưng hẳn. Từ chỗ nấp nhìn ra, Việt thấy có một bóng đen. Bóng đen quệt lửa châm thuốc lá hút, và Việt nhận ra Chín Đầu Bò.

Châm thuốc xong, Chín bắt đầu tản bước đi đi lại lại trên con đường mòn ngoài bờ dậu. Hắn đang chờ người đàn ông lạ mặt.

Cuối cùng người đàn ông đến, hắn huýt một tiếng sáo, và Chín Đầu

Bò, đứng trước chỗ Việt nắp, huýt trả lời lại.

Người đàn ông có dáng khỏe mạnh, hơi thấp nhưng vai rộng, tiến đến gần Chín đầu Bò thì thào:

- Mày chờ tao lâu chưa ?
- Lâu rồi. Tôi đã hút gần hết điếu thuốc lá.
- Cái bao đó đâu ?
- Tôi cất gần đây. Chú đưa tiền tôi đem ra liền !
- Mày cứ yên trí, rồi đâu có đó. Đi lấy ra đây rồi tao đưa tiền cho.
- Phải đúng hai trăm đồng như lời chú đã hứa đấy nhé.
- Được rồi, mà mày có mở ra không đấy ?
- Không !
- Thôi lẹ lên !

Chín quay đi. Người đàn ông đứng chờ. Việt nắp trong bóng tối sẵn sàng hành động. Chỉ trong vài ba phút nữa sự việc sẽ xảy ra : Chín lọt vào nhà kho lấy chiếc bao bố và, lập tức Mỹ Dung kêu tiếng mèo báo động. Dũng, Khôi báo truyền đi, rồi tất cả chờ cho Chín trở ra trao chiếc bao cho người đàn ông là Lê Vinh nhảy tới cùng với bọn Khôi, Việt bắt gọn cả hai.

Kế hoạch phối hợp như thế không thể nào còn thất bại được. Thế mà đã có sự bất ngờ làm đảo lộn tất cả. Có tiếng đàn co phía vườn nhà Tuấn, và bỗng có tiếng quát :

- Cái gì thế ? Có chuyện gì thế này ?

Việt hiểu ngay đó là tiếng quát của cha nuôi Tuấn.

Cùng lúc ấy, người đàn ông đứng chờ phía ngoài vội co giò tẩu thoát.

Việt không kịp suy nghĩ, vùng khỏi chỗ nấp cắm cổ chạy theo. Người đàn ông chạy rất nhanh, Việt cố đuổi, và chỉ một phút sau, anh đã thấy Khôi chạy vượt lên. Ngang tầm Việt, Khôi nói :

- Gắng lên cậu, đừng để cho hấn chạy thoát.

Người đàn ông nghe tiếng nói, nhìn quanh, và biết bị đuổi nên càng chạy nhanh hơn nữa. Khôi Việt cũng tăng thêm tốc lực. Cuộc đuổi bắt thật khó khăn. Người đàn ông vượt khỏi con đường mòn, quẹo lên con đường liên quận. Việt hiểu ngay ý định của hấn vì thấy trên vệ đường có đậu sẵn một chiếc cyclo máy.

Khôi cũng thấy chiếc xe. Anh chỉ còn cách người đàn ông vài ba thước, và cố gắng nhoai người ra ôm lấy hấn, khi hấn nhảy lên yên xe toan rồ máy.

Cuộc xung đột xảy ra, Khôi bị hấn đạp bắn xuống vệ đường.

Người đàn ông tìm cách leo lên xe lại. Nhưng lần này thì Việt vừa tới. Anh phóng mình húc đầu vào bụng hấn. Lối tấn công bất ngờ và chớp nhoáng của Việt làm hấn kêu hự một tiếng và ngã gập người bên thành xe. Việt ngất ngư loạng choạng ngã theo.

Sau cơn choáng váng, Việt chợt thấy một tia đèn bấm sáng chói chiếu vào mặt người đàn ông, và một giọng đặc thảng nổi lên :

- Đây rồi. Chú mày có chạy đằng trời !

Đó là tiếng thầy Bách.

Việt không khỏi ngạc nhiên về sự có mặt đúng lúc của thầy. Hình như thầy Bách chờ tên trộm ở đây đã lâu, và nhanh nhẹn một cách nhà nghề thầy rút còng ra khoá cứng hai tay hấn lại.

Bóng người dưới trăng

Chương kết
Đoạn kết

Câu chuyện đến đây kể như kết thúc, vì tên trộm nhà bà Hương Mỹ đã bị bắt. Nhưng có lẽ bạn đọc chưa thoả mãn lắm, người thuật chuyện xin vắn tắt thêm :

Người đàn ông bị bắt chính là tên trộm đã giả làm nghề lái xe cyclo, nhưng hắn không chủ ý đi đón khách cho bằng dùng xe làm phương tiện dò la, chuyên chờ, và tẩu tán những thứ hắn trộm được.

Thầy Bách, cảnh sát điều tra ở quận, ngay từ đầu thầy không hề nghi cho Khôi, Việt là thủ phạm vụ trộm, nhưng thầy ngờ Khôi, Việt có dấu thầy điều gì.

Lê Vinh sau khi gặp bọn trẻ, ngay trưa hôm ấy đã gặp thầy Bách. Anh giấu bọn trẻ vì không muốn làm giảm hứng thú của họ. Nhờ thế thầy Bách phối hợp cuộc điều tra riêng của thầy với Lê Vinh, và đã theo dõi ngay tên trộm từ khi hắn đậu xe sẵn trên vệ đường. Chín Đầu Bò chỉ là đồng loã. Khi hắn vào lấy chiếc bao bố ra, cũng là lúc cha nuôi của Tuấn không thấy Tuấn ngủ trong phòng nên ra vườn tìm. Vì thế Mỹ Dung không kịp báo động, vội nắm lấy Chín, khiến ông già không rõ chuyện gì đã vội quát lên, làm tên trộm ngoài này bỏ chạy.

Đến khi hiểu rõ đầu đuôi, ông đã mỉm cười tha thứ cho Tuấn. Nhận thấy mình quá khắc nghiệt với tuổi trẻ nên không hiểu tuổi trẻ, ông cho Tuấn từ nay, ngoài giờ học tập được phép đón tiếp vui chơi với các bạn.

Đoạn chót thì khỏi nói chắc các bạn cũng tưởng tượng ra được, vì là cảnh vui vẻ nhất : Cảnh Bạch Liên dẫn đầu cả bọn, đem những chiếc cúp bạc lên trả cho bà Hương Mỹ, trước sự hiện diện của thầy Bách, và được bà thưởng cho rất nhiều kẹo bánh !

Nguyễn Trường Sơn

1963

Nguồn: Nhà xuất bản Tuổi Hoa - 1970
tuoihoa.hatnang.com
Người đăng: Thanh Vân
Thời gian: 06/07/2009 11:22:32 SA